

ချစ်သူမင်းနန္ဒာ ချစ်ဦးညို

ဒုတိယအကြိမ်

(စာရေးသူ၏ အမှာစာ)

လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူသို့

ဦးစွာဝန်ခံရသည်မှာ ဤ ‘ချစ်သူမင်းနန္ဒာ’သည်

မည်သည့်ရာဇဝင်သမိုင်းကျမ်း တွင်မျှ မပါရှိသော၊ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးသက်သက်ဖြင့် ဖန်တီးထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည် ဆိုသည့် အချက်ပင်။

မူရင်းဇာတ်ကိုယ်နှိုက်ကပင် စိတ်ကူးယဉ် ဒဏ္ဍာရီတွင်လည်း သူ့အလှနှင့်သူ ရှိနေ ပေသည်။ ထိုဒဏ္ဍာရီအပေါ်တွင် ကျွန်တော်ထပ်ဆင့် စိတ်ကူး ‘ယဉ်’ပါသည်။ (စိတ်ကူးယဉ် ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးရိုင်းမဟုတ်ဟု အနက်တစ်ခုဖွင့်သော် သင့်လေမည်လား မသိပါ။) ထို စိတ်ကူးယဉ်ထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ခေတ်တစ်ခေတ်၊ ကာလတစ်ခု၊ အခြေအနေတစ်ရပ်ကိုမူတည်ဆောက်ယူလိုက်ပါသည်။ ထိုအခြေအနေမှာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့စနစ်၏ ရှေးဦးလက်တံများစတင်စမ်းသပ်ထိကိုင်သာအစပြုသည့်အခြေအနေ ပင် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာတွင် ရေကြောင်းကူးသန်းရောင်းဝယ်သူ တို့သည် ကိုလိုနီစနစ်ကို စတင် မျိုးစေ့ချသူများဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအဦးအစ လူမျိုးများအနက်တွင် ဒတ်ချ်၊ စပိန်၊ ပေါ်တူဂီတို့သည် အပြိုင်းအရှိုင်း စထွက်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ မြန်မာပဒေသရာဇ်လူ့အဖွဲ့ အစည်းတွင် ထိုကိုလိုနီသမားတို့နှင့် ပတ်သက်ရာပတ်သတ်ကြောင်းများလည်း ဖြစ်ပွားခဲ့ သည်။ (ဥပမာ- တောင်ငူခေတ်၊ နတ်သျှင်နောင်၊ ဒီဘရစ်တို၊ မဟာဓမ္မရာဇာဘုရင်...)။

မူရင်းဇာတ်သည် ဒဏ္ဍာရီဇာတ်ဖြစ်လေရကား၊ ကျွန်တော်တည်ဆောက် ယူလိုက် သော ကာလအပိုင်းအခြားမှာလည်း၊ တကယ့်သမိုင်းဝင်ကာလအပိုင်းအခြားနှင့် မရော ထွေးမငြိစွန်းရအောင်၊ ဒီဘရစ်တိုတို့မတိုင်မီ(ဒီဘရစ်တိုတို့မရောက်မီ) ကာလဟု သတ်မှတ်

ယူလိုက်ပါသည်။

ဤသို့ သတ်မှတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ
ဒေသနောက်ခံသမိုင်းများ (ဥပမာ- ဒဂုံသမိုင်း၊ သန်လျင်သမိုင်း) မှာလည်း
အထိအခိုက် အပွန်းအပဲ့မရှိနိုင်ဟု ရိုးသားစွာ မှတ်ယူမိပါသည်။
မှတ်ယူမိသည်နှင့်အမျှလည်း သတိထားရှောင်ရှားရေးသား ပါသည်။

ယင်းသို့ ရေးသားအားထုတ်သည့်အထဲက (အမှားမကင်းစင်နိုင်သော
လူတို့၏ သဘာဝ အရ) အပြစ်ဆိုစရာရှိနေပါက၊
ထိုအပြစ်ကိုကျွန်တော်သည်တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်းဆန်
ခုခံချေပခြင်းပြုမည်မဟုတ်စေကာမူမိမိ၏ နှလုံးသားကိုအားကိုးအားထားပြုကာ
လျှောက်လဲ စရာ တစ်ခုတော့ ရှိလာနိုင်ပါသည်။

ထိုလျှောက်လဲချက်သည် ဝတ္ထု၏ အဆုံးတွင် ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်။

“ချစ်သူမင်းနန္ဒာ”တွင်ကျွန်တော် ကိုလိုနီစနစ်၏ ပြယုဂ်ဇာတ်ဆောင်
အချို့ကို ခွဲစိတ် တင်ပြပါသည်။ (အန်တိုနီယို၊ ဒေါ်လ်ဆင်)။ သူတို့နှင့်
ဆန့်ကျင်အားပြိုင်သော ဇာတ် ဆောင်များထဲတွင် စာရေးသူ၏
ဝိညာဉ်အစိတ်အပိုင်းများဟိုတပြန့် သည်တပြန့် ပါဝင်နေပါ လိမ့်မည်။

နိဂုံးမှာ-

“ချစ်သူမင်းနန္ဒာ” အတွက် ကျမ်းကိုးများဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်ဟု ဆိုထားခဲ့သည့် အားလျော်စွာ
ဤဝတ္ထုအတွက် အရန် အကိုးအကားစာအုပ်များမှာ-

၁။ ရှင်မွေးလွန်း မင်းနန္ဒာဇာတ်ထုပ်။

၂။ မွေ့နွန်းရကန် (ရွှေတောင်နန္ဒသူ) - တို့ဖြစ်ကြပြီး ပင်မ အကိုးအကား
စာအုပ်မှာ စာရေးသူ၏ နှလုံးသားပေါ်မှာ စာလုံးများပင် ဖြစ်ပါကြောင်း

ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

လေးစားသော

ချစ်ဦးညို

၃၁.၅.၈၃

*

အခန်း (၁)

“ကေဗင်” အခန်းထဲမှထွက်ပြီး သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ သူတက်လာချိန်တွင် နေလုံးသည် ပင်လယ်ဝတစ်ဘက်သို့ မြုပ်ကျလုဆဲဆဲ ဖြစ်နေပေပြီ။

ဝင်လုဆဲနေနီ၏ လက်တံရှည်ရောင်ခြည်များသည် ပင်လယ်မျက်နှာပေါ်တွင် လျှော တိုက်ပြေးလွှာလာရာမှ သူသင်္ဘော “ပရင့်ဆက်စ်” ပေါ်သို့ အနီရောင်များကို ပက်ကြဲ ပေး ထားသည်။ ကုန်းပတ်တစ်ခုလုံး နေနီရောင်ဖြင့် ခြင်းခြင်းရဲနေသည်။ ရွက်တိုင်များနှင့် ရွက် များမှာ တစ်ခြမ်းနီ တစ်ခြမ်းနက်ဖြစ်နေသည်။

စပျစ်ရည်စက်များ တစ်စွန်းတစ်စ ပေကျံနေသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ပါးမြိုင်းမွေးများ ကို သူ့လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ပြန်ချလိုက်သော လက်သည် ခါးစည်းကြားမှ ဓားရိုး ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

သူ့‘လူ’များကို တစ်ချက်ဝေကြည့်သည်။ စပျစ်ရည်လိမ်းကျံထားအပ်သော မျက်လုံး အရောင်များဖြင့် သူ့လူများကသူ့ကိုကြည့်နေကြသည်။ သူတို့၏ တွဲလောင်းချထားသော လက်များ၊ ခပ်ကားကား ချဲ့ရပ်ထားသောခြေများက သူ့နှုတ်မှ အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို ရရ ချင်း မဆုတ်မဆိုင်း လှုပ်ရှားတော့မည့်ဟန်ဖြင့် ကြွကြွရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။

သူ့ရှေ့တိုးသွားသည်။ သူ့လူများက နောက်သို့ တိမ်းပေးကြသဖြင့် သွားသာရုံ လမ်းကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဝဲယာလူများအကြားမှ သူ့ခြေသံပြင်းပြင်း လျှောက်ခဲ့ သည်။ လက်ရှည်သားရေပျော့ ဖိနပ်ခွာတွင် သံမှိုပွင့်များစွဲထားသောကြောင့် ကုန်းပတ်နှင့် ဖိနပ်ခွာရိုက်သံသည် ဖြောင်းဖြောင်း မြည်နေသည်။

သင်္ဘောနံရံဘက်သို့ သူလျှောက်သွားပြီး လက်ရန်းပေါ်တွင်

လက်ထောက်ကာ ရပ်လိုက်သည်။ နေနီရောင် ဟပ်နေသော အဝေးဆီမှ ကမ်းခြေကို ပျံ့ပျံ့ရေးရေး တွေ့ရ လေသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကိုဘယ်လက်ခုံဖြင့် သပ်ကာ ညှာလက်ကို ဘေးဘက် သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။ သူ့လူတစ်ယောက်က သူ့လက်ထဲသို့ မှန်ပြောင်းတစ်လက် ထည့် ပေးသည်။ မှန်ပြောင်း၏ ကြည့်ပေါက်ကို သူ့မျက်လုံးဆီသို့ ဖိကပ်လိုက်လေသည်။

အဝေးအနီး၊ အမှုန်အပြတ်ကို သူချိန်သည်။

မှန်ပြောင်း၏ စက်ဝိုင်းမျဉ်းအတွင်း သူလိုချင်သော ထင်ရှားပြတ်သားမှုကို ရပေပြီ။ ကမ်းခြေ၊ သောင်ခုံ၊ တံငါတဲ၊ ပိုက်စင်၊ စဉ့်အိုးများ၊ ထို့နောက် လှုပ်လှုပ်ရွရွလူများ။

မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာမှခွာလိုက်သည်။ သူ့လူတစ်ယောက်က မှန်ပြောင်းကိုလာ သိမ်းသွားသည်။ မည်သူမျှမြင်သည်မဟုတ်ပါဘဲ သူနှစ်ခြိုက်အားရစွာပြုံးသည်။ ကမ်းဘက် သို့ မျက်နှာမူထားရာမှ သဘောအတွင်းဘက်သို့ သူပြန်လှည့်လိုက်ချိန်တွင်ကား ထိုအပြုံး သည် မရှိတော့။ အပြုံးအစား ခက်ထန်သော အသွင်ကိုသာ သူ့လူများတွေ့ကြရသည်။

“ရွက်ဖြုတ်”

အနီးအနားမှ သူ့လူနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ကြားရုံသာ သူအမိန့်ပေးသည်။ သို့ သော် ထိုအမိန့်သည် သူ့လက်ထောက်၏ နှုတ်မှတစ်ဆင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“ရွက်ဖြုတ်”

ရွက်တိုင်မကြီးပေါ်သို့တစ်ယောက်တက်သွားသည်။ ကြိုးလှေကားမှာ ယိမ်းခါနေ လေသည်။ မကြာမီမှာပင် “ပရင့်ဆက်စ်”ဟူသော စာလုံးနီနီ ရဲရဲရေးထိုးထားသည့် ရွက်ကြီး ပြုတ်သွားလေသည်။ ရွက်မကြီးနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သဘောဦးပိုင်းရှိ ရွက်တိုင်များမှ လည်း ရွက်များသိမ်းပြီး

ဖြစ်သွားသည်။

“တက်ကိုင်”

စောစောကလိုပင် သူ့အမိန့်ကို တစ်ယောက်က
ထပ်ဆင့်အော်ဟစ်ဖြန့်ဝေသည်။

“တက်ကိုင်”

ကောင်းစွာလေ့ကျင့်သင်ကြားထားသော စစ်သည်တော်များကဲ့သို့ပင်
သူ့လူများ သည် သင်္ဘောတစ်ဖက်တစ်ချက် လှော်တက်ခုံများသို့ဝင်ထိုင်ကြသည်။
လက်ထောက် တစ်ယောက်က အမျိုးအမည် မသိတတတ်နိုင်သည့် လေးလေးတွဲတွဲ
အော်သံကြီးဖြင့် ‘တိုင်’ပေးလိုက်သည်။ တက်ကိုင်သူများက တောခွေးအုပ်များ
တညီတည်း အူလိုက်သည့် ပမာညာသံပေးကာ အော်ကြသည်။

သင်္ဘောအရှိန် မြန်လာသည်နှင့်အမျှ ရွက်မရှိသော ရွက်တိုင်ထိပ်မှ
အလံနက်သည် တဖျပ်ဖျပ် လွန်ခါနေတော့သည်။ ထိုအလံ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခတ်တိုင်း၊
ထိုအသံကို နားထောင် မိတိုင်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးများ ဆူပွက်လာစမြဲပင်။
အလံနက်၏ လှုပ်ခတ်သံသည် သူ့အတွက်သက်ရှိထင်ရှားလူသားတစ်ယောက်၏
စကားပြောသံလိုဖြစ်နေသည်။ ထိုလူသား မှာလည်း ယောက်ျားမဟုတ်၊
မိန်းမဖြစ်သည်။

“ဟိုရှေ့မှာ ရန်သူရှိနေပြီလေ၊ ရန်သူကိုတွေ့နေရပြီလေ၊ ဓားကောက်ကို
အသင့် ပြင်ထား၊ ပစ္စတိုကိုအသင့်ပြင်ထား၊ အမြောက်တွေကို အသင့်ပြင်ထား၊
သူတို့ဟာ ရှင့်ရန်သူ တွေပဲ၊ မောရစ်။ ဟုတ်တယ်။ သူတို့ကို ရှင်က မသတ်ရင်၊
ရှင့်ကိုသူတို့က သတ်ပစ်ကြမှာပဲ။
ပင်လယ်ဓားပြတစ်ယောက်အတွက်မိမိမှလွဲရင်ကျန်အားလုံး ဟာ ရန်သူပဲ၊ ဒါကို
ရှင်သိထား မောရစ်ရေ...”

အလံနက်၏ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခတ်သံသည် သူ့နားထဲသို့

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံ အဖြစ်တွန်းထိုးဝင်ရောက်လာသည်။
ထိုအသံရှင်မိန်းမကား သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါသာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ၊
နောက်ထပ်ပေါ်ပေါက်ဖို့လည်း မရှိတော့သော ၊ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို ပိုင်စိုး သည့်
မိန်းမဖြစ်သည်။ ထိုဝေဒနာကားအချစ်။

ဟယ်လင်ကို သူချစ်လွန်းသောကြောင့် မူလအမည် ဟယ်လီနာကိုပင်
ဇွတ်ပြောင်း ခိုင်းကာထရွှိုင်းမြို့စစ်ပွဲမှအလှနတ်သမီးဟယ်လင်၏
အမည်ကိုခံယူစေခဲ့သည်။ ဟယ်လင်
ကိုသူချစ်လွန်းသောကြောင့်ဌာနချုပ်ရှိရာ ‘ဂိုဝါ’မြို့ကို သူ စွန့်ခွာခဲ့သည်။
ဟယ်လင်ကြောင့် ပင် ရည်းစားလုဘက် ဒတ်ချ်လူမျိုး
ဆိပ်ကမ်းအရာရှိတစ်ယောက်နှင့် သူလိုပေါ်တူဂီ လူမျိုး
ဖြစ်သောဂိုဝါမြို့စောင့်တပ်မှကက်ပတိန်တစ်ယောက်ကို သူလောကအပြင်သို့မောင်း
ထုတ် ခဲ့သည်။ ထို့နောက်သွေးစွန်းသော ဓားနှင့် ယမ်းငွေ့မပြယ့် တပြယ်
ပစ္စတိုတစ်လက်ကို ခါးကြားမှာထိုး၊ ဟယ်လင်ကို တစ်ဖက်မှ ပွေ့ချီကာ ပင်လယ်
ပြင်သို့ သူထွက်လာခဲ့ သည်။

သူ့တစ်သက်တွင် သူဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့သော ဘဝသို့
သူရောက်ခဲ့ လေ သည်။ တကယ်တမ်း သူဖြစ်ချင်သည်မှာ အိန္ဒိယကျွန်းစုတစ်ဝိုက်နှင့်
ရွှေရောင်ဝင်း သော မြေကမ္ဘာဟု နာမည်ကြီးသည့်မြန်မာပြည်တစ်ဝိုက်တွင်
ကျင်လည်ကျက်စားရင်း အောင်မြင် ကျော်ကြား ကြွယ်ဝချမ်းသာသည့်
ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး။

သို့သော် ခေါမကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို လှလွန်းသည့် ဟယ်လင် အပေါ်
သူအရူး အမူးချစ်ခဲ့မိသောကြောင့် ထိုဝေဒနာနှင့်တကွ ဖြစ်ပေါ်လာသောအပေါင်းပါ
အကျိုးဆက် များကိုပါ သူ မလွဲမသွေ လက်ခံယူရတော့သည်။

ဖြစ်ချင်သည်က ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် နိုင်ငံလှည့်ကုန်သည်ကြီး။

တကယ်တမ်း ဖြစ်လာသည်ကား ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ်။

ချစ်သူ၏ အလိုဆန္ဒနောက်သို့သူတစ်ရွေးတစ်စေ့မတိမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။

ဟယ်လင် ကဂိုဝါဘုရင်ခံကတော်ထက်သုံးဆမျှသော

စည်းစိမ်ရတနာကိုပိုင်ဆိုင်လိုသည် ဟု တစ်ခွန်း သာဆိုရသည်။

တစ်လအတွင်းသင်္ဘောပေါင်းဆယ့်လေးစင်းကို သူတိုက် ခိုက်ကာ ၊ ရသမျှ

ရတနာတို့ကို ဟယ်လင်အား စုပုံပေးခဲ့သည်။

သူ့သင်္ဘောကိုပင်လျှင် ပင်လယ်ဓားပြ သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့်

လုံးဝလိုက်ဖက်ခြင်း မရှိသော အမည်တစ်ခု သူပေးခဲ့သည်။ ထိုအမည်ကား

ပရင့်ဆက်စ်မင်းသမီး ပရင့်ဆက်စ် ဟူသောအမည်ကို ဟယ်လင်ကိုဂုဏ်ပြု၍

သူမှည့်ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရွက်မတိုင်ထိပ်

ကအလံကိုလည်းအခြားသောပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘောအလံများကို အရိုးခေါင်းနှင့်

ကြက်ခြေ ခတ်ရိုး သူမတပ်။ ဟယ်လင်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် နှင်းဆီနီ

အပွင့်သုံးပွင့် တံဆိပ် ဖော်ထားသည်။ ပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘောအလံအနေဖြင့်သာ

အလံ၏ အရောင်ကို အနက် ရောင် ထားခဲ့သည်။

ဟယ်လင်လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ သူ့ဓားနှင့် ပစ္စတိုပြောင်းလှည့်ခဲ့သည်။

လုယက်တိုက် ခိုက်ခြင်းသည် သူ့အတွက်မူချစ်သူအား

အလုပ်အကျွေးပြုခြင်းအမှုပင်ဖြစ်သည်။

အချစ်စိတ်ကြောင့် ပေါက်ပွားလာသောကြမ်းတမ်း ရက်စက်မှုသည်ပို၍

ခါးသီး ပြင်းထန်လေသလားဟု သူ့တွေးမိသည် ဟယ်လင်၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝလိုမှု

လောဘ ဇောကို လည်း သူချစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူပို၍ ပို၍

လုယက်တိုက်ခိုက်သည့် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုများကို အချစ်စိတ်ဖြင့်

သူအရူးအမူးပြုခဲ့သည်။

ထိုအခါ သူ့အမည်အရင်း ‘မိုရယ်လီဘလန်’ဟူသော အသုံးအနှုန်း

ပျောက်ကွယ် ကာ၊ ပင်လယ်ပြင်ဒေသတွင် သွေးစွန်းသောဘလန့်၊ သွေးဆာသော
ဘလန့်၊ သွေးငတ် သော ဘလန့်၊ ရိုင်းမိုက်ရက်စက်သော ဘလန့်... စသော
ဂုဏ်ပုဒ်များကို ကိုယ် စားပြုသည့် အမည်တစ်ခုကို သူရလာသည်။

သွေးစွန်းသော ဘလန့်၊ ဘလဒ်ဒီဘလန့်။

ဟယ်လင်ကမူ သူ့ကို မောရစ်ဟုချစ်စနိုးခေါ်လေသည်။

ထိုအမည်နှစ်မျိုးစလုံးကိုသူ နှစ်ခြိုက်စွာခံယူသည်။ သူ့ဘဝသည်
ထိုအမည်နှစ်ခုအကြားတွင် ရှိသည်ဟု သူ ယုံကြည် ထားသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ
အများအပြားပါသော သင်္ဘောတစ်စင်းတစ်လေကို တိုက်ခိုက် လုယက်ပြီးနောက်
အောင်ပွဲခံ ညစာစားပွဲကျင်းပသည့် အခါမျိုးတွင်၊ သူသည်ဝိုင်ပုလင်းကို ပွေ့၍
ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားသို့တက်ကာ

ငါ့ကို မိုရယ်လီဘလန့် လို့ခေါ်ခဲ့ကြဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိုရယ်လီဟာ
သေဆုံး သွား ပြီ။ အခုငါဟာ မောရစ်ခေါ် ဘလဒ်ဒီဘလန့် ဖြစ်တယ်။
ဒီနာမည်နှစ်ခုအပေါ်မှာ ဟယ်လင်၊ ဝိုင်အရက်၊ ပစ္စတိုနဲ့ဓားတို့ကို
တည်ဆောက်ထားတယ်။ အဲဒါဟာ ငါပဲ... ဟု အဓိပ္ပာယ် ထွက်သော သီချင်းကို
သူ့ဘာသာသူနှုတ်မှ လက်တန်းရေရွတ် အော်ဟစ် လေ့ရှိသည်။

ထို့နောက် ဝိုင်အရက်ပြင်းပြင်းတစ်ပုလင်းကို ခံတွင်းထဲသို့
ဆက်တိုက်လောင်း ချကာ ရွက်တိုင်ဖျားမှပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရွက်တိုင်အခြေတွင်
ဟယ်လင်က ဆီးကြိုကာ၊ သူ့ကို ပွေ့ဖက်သည်။ ထို့နောက် ဗျတ်ဆောင်းသံ၊
ဓားပြားဖြင့် သင်္ဘောနံရံကို ထုသံ၊ ဓားရိုး
ဖြင့်သင်္ဘောကြမ်းပြင်သို့ဆောင့်သံတို့ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသော ဂီတအတိုင်းသူနှင့်
ဟယ်လင် ကကြသည်။ ဝိုင်အရက်စည်ကို ပစ္စတိုဖြင့် ပစ်ဖောက်ကာ
ဖိတ်အန်လာသော ဝိုင်များကို ပါးစပ်ဖြင့်ခံ၍ သောက်သည်။ သူ့လူများက ဂူးဂူးဝါးဝါး
အော်ဟစ် ကောင်းချီးပေးကြသည်။

အရက်မူးလာကြသောအခါ သူ့စိတ်ကြိုက် လူနှစ်ယောက်ကို ရွေးချယ် နှုတ်ပေးပွဲ ကျင်းပစေသည်။ အနိုင်ရသူကို ဆုချပြီး၊ ရုံးသွားသူကိုမူ ဟယ်လင်စွန့်ပစ်ထားသော ဂါဝန် အပွများဝတ်ဆင်စေကာ အကခိုင်းသည်။ ပရင့်ဆက်စ်သဘောကြီး တစ်စင်းလုံး ရယ်မော အော်ဟစ်သံများညံ့မစဲ။

သို့သော်...

ထိုရယ်သံများ သူ့အတွက်ဆိတ်သုဉ်းခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ။

ပရင့်ဆက်စ်၏ အရှင်သခင်မသည် လေပြင်းမုန်တိုင်း ထန်နေသော ပင်လယ်ပြင်၏ ညတစ်ညဝယ် ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်မှာပင် မီးမဖွားနိုင်သော ဝေဒနာဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်လေ သည်။ ထိုစဉ်က ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်တွင် သို့ပင်အဖြစ်ဖမ်းမိထားသော ဆရာဝန်တစ်ဦးရှိသော် လည်း ဆရာဝန်က ပင်လယ်ဓားပြ၏ ဇနီးကို မီးဖွားမပေးနိုင်ဟု ခါးသီးစွာ ငြင်းဆိုသဖြင့် ထို ဆရာဝန်ကိုသတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ သောကကိုမခံနိုင်တော့သည့်အဆုံးသူသည် အရက် ပြင်းများကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်ကာ ကေဗင်ထဲမှာသာလဲနေခဲ့သည်။ ဟယ်လင်၏ အလောင်းကိုခမ်းနားစွာပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချသင်္ဂြိုဟ်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ သူ့ဘဝသည် လည်း ဟယ်လင်နှင့်အတူပင်လယ်အော်ကသို့ ဆုံးဆုံးမြုပ်သွားခဲ့ပြီဟု သူနားလည်လိုက် သည်။ မောရစ်ဟုခေါ်မည့်သူမရှိတော့သောအခါဘလဒ်ဒီဟု ခေါ်မည့်သူများဆီသို့ သူလုံးဝ အာရုံစိုက်လိုက်တော့သည်။

သို့သော် လုယက်တိုက်ခိုက်တိုင်းမှာပင် ဟယ်လင်ပြောနေကျ စကားကိုအမြဲကြား ယောင်သည်။ သဘောတစ်စင်းသို့ကပ်ခါနီး ဖြစ်စေ၊ ကမ်းခြေသို့ကပ်ခါနီး ဖြစ်စေ၊ ပရင့်ဆက်စ် ၏ ရွက်တိုင်ထိပ်မှ နှင်းဆီသုံးပွင့် အလံတဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါလေတိုင်း ဟယ်လင်အသံဟု ကြား ယောင်လေသည်။

“သူတို့ကို ရှင်က မသတ်ရင် ရှင်ကို သူတို့က သတ်ပစ်ကြမှာပဲ။

ပင်လယ်ဓားပြ တစ်ယောက်အဖို့ မိမိမှလွဲရင်ကျန်အားလုံးဟာ မိမိရဲ့ရန်သူပဲ၊ ဒါကိုရှင်သိထား မောရစ် ရေ...”

ကိုယ်နားလည်ပါတယ်အချစ်ရယ်ဟု ရင်ထဲမှကြိုးဝါးရင်း သူ့ဓားကိုဖွင့် ပစ္စတိုကို ဝင့်ကာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်သောက်ခဲ့လေသည်။ သွေးစွန်းသော ဘလန်ဟု ကြွေးကြော်ရင်း သူကြိုးဝါးလေသည်။

“ငါ့ရဲ့အချစ်လွဲလောင်းရာ ၊ ဟောဒီပင်လယ်ထဲမှာ၊ ဘယ်သင်္ဘောမှ မရှိစေရဘူး။ ငါ့ဟယ်လင်ရဲ့အထက်ရေပြင်ပေါ်မှာ၊ ပရင့်ဆက်စ်ကလွဲပြီးဘယ်သင်္ဘောမှမသွားလာရဘူး”

*

“အမြောက်တွေ အသင့်ပြင်ရတော့မလား ဘလဒ်ဒီ”

ဘေးကအသံတစ်သံ ကြားရတော့မှပင် သူ့အတွေးရပ်သွားသည်။ သူ့လက်ထောက် ဒီဒေရိုဖြစ်သည်။ ဒီဒေရိုသည် ဟယ်လင်၏ အားထားရဆုံး သက်တော်စောင့်။ အခုတော့ ဟယ်လင်မရှိတော့သော အချိန်မှာ...

ပျံ့လွင့်ချင်သော အတွေးကို သူကြိုးစားရပ်တန့်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကမ်းဘက်ကို အမြောက်တွေချိန်ထားတယ် ဘလဒ်ဒီ”

သူ့ကို သူ့လူများက ကက်ပတိန်ဟု မခေါ်ကြ။

ပင်လယ်တွင်စိုးမိုးကျော်ကြားသည့်

အမည်နာမအတိုင်းသူ့ကိုဂုဏ်ပြုခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ သူကလည်း ဤအမည်ကို ကြိုက်သည်။

ဒီဒေရိုဘက်လှည့်၍ သူ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“အမြောက်တွေကို သုံးစရာမလိုဘူး။ အခုတိုက်မှာက စစ်သင်္ဘောလဲ မဟုတ်ဘူး။ မြို့ရိုးဆိပ်ကမ်းလဲ မဟုတ်ဘူး။ တံငါရွာလေးတစ်ရွာပဲ”

“ဟင် တံငါရွာ ”

“ဟုတ်တယ် ဒီဒေရီ၊ တံငါရွာဆိုပေမယ့် မင်းအထင်သေးလို့မရဘူး။ ပင်လယ်ကမ်း ခြေ သောင်ခုံတစ်နေရာက ဒီရွာလေးမှာမင်းတို့အတွက် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိနေတယ်”

“လျှို့ဝှက်ချက် ဟုတ်လား ဘလဒ်ဒီ”

သူပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒီဒေရီထံသို့ လက်ကမ်းသည်။ ဒီဒေရီက အလိုက် တသိပင်၊ သူ့လက်ထဲသို့ မှန်ပြောင်း ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။ မှန်ပြောင်းဖြင့် ချိန်ကြည့်ပြီး မှန်ပြောင်းပြန်ပေးသည်။

“ရော ဒီဒေရီ၊ ငါပြတဲ့နေရာကို ကြည့်စမ်း”

ဒီဒေရီက သူညွှန်ပြသည့်နေရာကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဘာတွေ့ရသလဲ”

“စဉ်အိုးတွေပဲ ဘလဒ်ဒီ၊ သူတို့ တံငါရွာဆိုတာ ငါးတွေကို ဆားနဲ့ နယ်ပြီးတော့ ငံပြာရည်လုပ်ပြီး စဉ်အိုးတွေနဲ့ သိုလှောင်ထားလေ့ရှိတာပဲ။ တံငါရွာမှာ စဉ်အိုးတွေရှိတာ ဘာဆန်းလို့လဲ ဘလဒ်ဒီ”

“သေချာကြည့်စမ်း ဒီဒေရီ၊ စဉ်အိုးတွေကိုမင်းမျက်မှန်းနဲ့ ရေတွက်ကြည့်စမ်း”

“အင်း...သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်...ဟာ နှစ်ရာကျော်တော့ ရှိမယ် ဘလဒ်ဒီရေ”

“အေး ဒီလိုနေရာမျိုးက၊ ဒီလိုတံငါရွာ သေးသေးလေးမှာ စဉ်အိုးတွေ နှစ်ရာကျော် လောက် ရှိနေတာဟာ မထူးခြားဘူးလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“အဲဒါ မင်းခုနက ပြောတဲ့ ငါးပိနဲ့ ငုံ့ပြာရည်အိုးတွေ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘာတွေထည့်ထားသလဲ ဘလဒ်ဒီ၊ ရွှေ ငွေ ရတနာတွေလား”

“အေး...ရွှေ ငွေ ရတနာဆိုရင်လဲ မမှားဘူး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ

စဉ်အိုးတွေထဲမှာ တကယ်ရှိနေတာတွေကတော့

ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တွေဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါတွေကို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်မှာ

ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်တွေတင်ပြီး ဂိုဝါကိုသွားရောင်းရမှာလား”

ဒီဒေရို၏ ဟာသကို သူမရယ်။ တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့် -

“ဂိုဝါက ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးတစ်ယောက်ရှိတယ်။

သူ့နာမည်က မေဂျာစတီပင်လို့ခေါ်တယ်။ စတီပင်ဟာ အစိုးရကိစ္စနဲ့၊

ဒီနိုင်ငံကိုရောက်လာတယ်။ ဒီနိုင်ငံက ဘုရင်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ဘုရင်ခံချုပ်က

လွှတ်လိုက်တာပဲ။ အခုစတီပင်ပြန်တော့မယ်။ အပြန်မှာ ဒီမေဂျာကောင်ဟာ

ကုန်သည်တွေဆီက ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်တွေကို ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ အမိန့်ဆိုပြီး

မတရားသိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို အမှန်က သူယူခွင့်မရှိဘူး။

မသမာနည်းနဲ့သူစီးပွားရှာတာပဲ။ ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်အနေနဲ့ သူဟာ သူနဲ့

ဆိုင်တဲ့ နိုင်ငံရေးကို မလုပ်ဘဲ စီးပွားရှာတယ်။ ဒီပစ္စည်းတွေကို

ဒီနိုင်ငံရဲ့ငါးပိအိုးတွေအဖြစ်နဲ့ သူ သယ်သွားမယ်လေ။ ဒါကြောင့် လျှို့ဝှက်ပြီး

ဒီမှာလာထားတာပဲ။ အခုငါတို့ဒီပစ္စည်း တွေကို သွားပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်။ ပြီးတော့

မေဂျာစတီပင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို သုတ်သင်ပစ် ရမယ်”

ဒီဒေရိုက တအံ့တမြဲ ငေးကြည့်သည်။

“ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်သယ်မယ့်ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ကို
သုတ်သင်မယ်၊ ပစ္စည်းတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ် ဟုတ်လား။ ဒါဟာ ၊
ဘလဒ်ဒီဘလန့်ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ် တစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်လား ဘလဒ်ဒီ”

သူပြုံးသည်။ အေးစက်သောအပြုံးဖြစ်သည်။

“ဒီအလုပ်ကို ဘလဒ်ဒီဘလန့်မှ မလုပ်ရင် ဘယ်သူလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော် နားမလည်ပါလား ဘလဒ်ဒီ”

သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ရှင်းရှင်းလေးပါ ဒီဒေရို၊ မေဂျာစတီပင်ဆိုတာဟာ ဟယ်လင့်ကို
မီးဖွားမပေးနိုင်ဘူး လို့ ငြင်းပယ်ခဲ့တဲ့ ဟိုဆရာဝန်ရဲ့ညီအရင်း”

*

မှောင်စပျိုးချိန်မှာပင် ပင်လယ်ဝကို ဖြတ်၍ သန်လျင်မြစ်ထဲသို့
ဝင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပရင့် ဆက်စ် ဓားပြများမှာ ဂိုဝါဘုရင်ခံချုပ်၏
ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်နှင့် သူ့တပ်ကို ရင်ဆိုင် တိုက်ရ တော့မည်ဆိုခြင်းကြောင့်
ခါတိုင်းထက် တက်ကြွနေကြလေသည်။ အထူးသဖြင့်မူ သူတို့ချစ် သော၊
ပရင့်ဆက်စ်၏ ဇကရီဟယ်လင်အတွက်လက်စားချေရေးတိုက် ပွဲဖြစ်ကြောင်း
သိကြရ သဖြင့် အကြမ်းတမ်းဆုံး တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ရှိနေကြသည်။

“အမြောက်ကို ဘာလို့အသုံးမချတာလဲ ဘလဒ်ဒီ”

ဒီဒေရိုက ပစ္စတိုကို ခါးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ထိုးရင်းမေးသည် ။

“ဒီဘက်ဒေသက တိုင်းပြည်အကြောင်းကို ငါ

ကောင်းကောင်းမသိသေးဘူး ဒီဒေရို။ ဒီတိုင်းပြည်က လူမျိုးတွေ အကြောင်းကိုလဲ

ငါမသိရသေးဘူး။ ငါတို့ပေါ်တူဂီ ကုန်သည် ကြီး တွေဆီကရတဲ့ သတင်းအရတော့ ၊
ဒီနိုင်ငံက လူတွေဟာ ရိုးသားအေးဆေးတဲ့ လူတွေ ပဲ။ မေဂျာစတီဗင်ကို
လက်စားချေတဲ့တိုက်ပွဲမှာ သူတို့အကြောင်းကိုလဲ ဘာမှ မသိရ၊
ငါတို့အကြောင်းကိုလဲ ဘာမှ မသိသေးတဲ့ ဒီလူမျိုးတွေနဲ့အချည်းနှီး ရန်မပွားချင်ဘူး။
ပြီး တော့ဒီရွာဟာသာမန်တံငါရွာလေးတစ်ရွာ။ ဟိုမိစ္ဆာကောင်တွေ ဘယ်နေရာမှာ
ရှိနေသလဲ ဆိုတာမသိရပဲနဲ့၊ တံငါရွာတစ်ရွာကို ငဲ့ရဲ့အမြောက်တွေနဲ့
ရမ်းမပစ်ချင်ဘူး”

“တကယ်လို့ ဒီတံငါရွာဟာ မေဂျာစတီဗင်ရဲ့လူတွေ
ဖြစ်ကုန်ပြီဆိုရင်ကော”

“ဒါဆိုရင်ကော သူတို့ကိုပါရန်သူစာရင်းထဲ သွင်းရမှာပေါ့ ဒီဒေရိုရယ်”

နေ့အလင်းနှင့် ညဉ့်အမှောင် ကူးပြောင်းချိန်မှာ ပရင့်ဆက်စ်သည်
ကမ်းနှင့် မနီး မဝေး ပင်လယ်ပြင်တစ်နေရာတွင် ကျောက်ချ ရပ်နားမိလေသည်။

သူခေါင်းဆောင်သည့် ရှေ့ဆုံးမှ လှေငယ်အပါအဝင်၊ လှေငါးစင်းနှင့်
အင်အားငါး ဆယ့်သုံးယောက်ပါဝင်သာ သူတို့အဖွဲ့သည် အမှောင်ထုကိုဖောက်လျက်
ကမ်းဆီသို့ ချဉ်းကပ် ခဲ့ကြသည်။

တံငါရွာလေးသည် စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ဟန်တူသည်။
လရောင်မှိန်ချိုသော သောင်ခုံထက်တွင် လူရိပ်လူရောင်မတွေ့ရ။
သင်္ဘောပေါ်တုန်းက မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် စဉ်အိုး များမှာ လရောင်အောက်တွင်
တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး ၊ စီရရီ။

ကျင့်သားရပြီးသော ခြေထောက်များသည် စဉ်အိုးများကြားတွင်
တိတ်ဆိတ်စွာ ရွေ့လျားနေကြသည်။ သူ့လူများကို နေရာချပြီးနောက်
သူကမူကုန်းပိုင်းအတွင်း ဘက်ကျ ကျ နေရဆီမှ ၊ မီးရောင်ထိန်ထိန်လင်းနေသော
တဲတစ်တဲဆီသို့ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ သူ့လက် ထဲတွင် ပစ္စတိုနှစ်လက်ကို

အသင့်ကိုင်လာသည်။

မီးရောင်လင်းနေသော မေဂျာစတီဗင်နှင့် တပ်သားများ
ညစာစားနေကြသော တဲ ဖြစ်သည်။တဲဘေးသို့ သူ တိတ်တဆိတ်တိုးဝင်သည်။
ခနိရွက်ခြောက် ကာထားသော တဲ
နံရံများကြားမှအထဲသို့သူချောင်းကြည့်လိုက်သည်။
ခေါင်မိုးထုပ်တန်းတွင်ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်အလင်းရောင်ဖြင့် တဲအတွင်းမှ
မြင်ကွင်းကို သူ ကောင်းစွာမြင်လိုက် ရလေသည်။

မေဂျာစတီဗင်သည် စားပွဲထိပ်တွင် ထိုင်နေသည်။
သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင်ကားအရက် ပုလင်းများ၊ ဖန်ခွက်များကို တွေ့ရသည်။
ဘုရင်ခံချုပ်၏ ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်မှူး ဝတ်စုံသည် မေဂျာစတီဗင်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်
ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်။ အဆီပြန်နေသော မျက်နှာကို ပဝါဖြင့် သုတ်ကာ၊ တဟားဟား
ရယ်နေသည်။ မေဂျာစတီဗင်၏ နောက်ကွယ် မီးရောင်ကောင်းစွာ မရောက်သော
အမှောင်ရိပ်တွင်မူ အစေခံဖြစ်ဟန်တူသော လူသုံးလေး ယောက် မတ်တတ်
ရပ်နေကြသည်။ သူ့အတွေးထဲတွင်သူခိုး ဓားပြရဲ့မိန်းမကို ကျုပ်မီးဖွားမပေးနိုင်ဘူး။
ဓားပြ
လူဆိုးရဲ့သွေးဆက်လောကထဲရောက်လာအောင်ကျုပ်မလုပ်ပေးဘူး”ဟုခါးသီးစွာ
ငြင်းဆန် နေသော ဆရာဝန်၏ စကားများကို ကြားယောင်လာလေသည်။ လက်ထဲရှိ
ပစ္စတိုကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိလိုက်သည်။ မေဂျာစတီဗင်ကား သူ့အစ်ကို
ဆရာဝန်နှင့် ရုပ်ချင်းတူ လှပေသည်။

ခါးခါးသီးသီးမုန်းတီးစက်ဆုပ်လာသော ဒေါသကို သူကြာရှည်စွာ
မမျိုသိပ်နိုင်တော့ ဘူး။ သူ့နှလုံးမှ အော်မြည်နေသော ကလဲ့စားခေါ်သံကို
သူ့ဘာသာသူပင် ပြန်ကြားနေရပြီ ဟု ထင်သည်။

လေမုန်တိုင်းတစ်ခု ဝင်မွှေသလို တဲတံခါးဝတွင် သူဝုန်းကနဲ ပြေးဝင်ကာ
ရပ်လိုက် သည်။ ပစ္စတိုနှစ်လက်သည် အဆင်သင့်။

ဆရာဝန်နီညီ မေဂျာစတီပင်၏

အံ့ဩကြောက်ရွံ့ပြူးကြောင်သည့်မျက်လုံးများကို သူ့အရသာခံကြည့်ရင်း ပစ္စတိုကို တဖြည်းဖြည်း မြှောက်ယူလိုက်သည်။ မေဂျာစတီပင်၏ ရင်ဝကိုပစ္စတိုပြောင်းဖြင့်တည့်မတ်စွာချိန်ရွယ်မိသည်အထိ၊ အားလုံးမှင်တက်မိကာ ငေးငိုင်း နေကြလေသည်။

“မင်းငါ့ကိုသိပါတယ်။ မေဂျာစတီပင်။ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ ကက်ပတိန်ဘလန်ကို မင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးသိကြပါတယ်။

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပစ္စတိုမောင်းကို သူညှစ်လိုက်သည်။

သူ့အမှားပင်၊ သူရင်ဆိုင်လိုက်သည့် သာမန်ပေါ်တူဂီတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ စစ် သားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကို ကလဲ့စားချေလိုသော ဒေါသကြောင့် သူ သတိလစ် သွားသည်။

ပစ္စတိုပြောင်းဝမှ ကျယ်လောင်သောပေါက်ကွဲသံ ပေါ်လာသည့် အချိန်မှာပင် စားပွဲ ထိပ်မှ မေဂျာစတီပင်သည် စားပွဲအောက်သို့ ဖျတ်လတ်စွာ လိုမ့်ချလိုက်ပြီးပြီဖြစ် လေသည်။

သူ့ပစ်မှတ်လွဲချော်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူသိလိုက်သည်။ သို့သော် ပစ္စတို ပြောင်းဝမှ ပေါက်ကွဲသံကား ထွက်သွားချေပြီ။ သောင်ခုံအနံ့ စဉ်အိုးများကြားတွင် နေရာယူ ထားကြသော လူများကလည်း သူ့အမိန့်အတိုင်း ပစ္စတိုသံဖြင့် တိုက်ပွဲကိုဖွင့်လိုက်ပြီဟု ယူဆကာ စဉ်အိုးများကို စတင်ဖျက်ဆီးကြတော့သည်။

အခြေအနေတစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့လေပြီ။ တဲအတွင်းမှာ ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသည်။ မေဂျာစတီပင်သည် ပါးနပ်ကျွမ်းကျင်စွာပင် မီးအိမ်ကို ပစ်ခတ်ဖောက်ခွဲ လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မှောင်ကျသွားသည်။ အမှောင်အတွင်း၌ အတိုးတိုးအဝှေ့ဝှေ့ ပြေးလွှား အော်ဟစ်သံများ ပေါ်လာသည်။

သူ့မျက်လုံးများလည်း ပြာဝေသွားသည်။ မေဂျာစတီပင်၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံကို နားစွင့်ရင်း အမှောင်ထဲတွင် ရန်သူကိုအကြားအာရုံဖြင့် လိုက်ရှာ သည်။ သို့သော် သူ့အတွက် အခြေအနေ အခွင့်အလမ်းမသာတော့။ စတီပင်၏ တပ်သား များသည် ညာသံပေးကာ တဲဆီသို့ ပြေးလာနေကြသည်။ တဲကို စွန့်ခွာကာ သူ့လူများ ရှိရာ သို့ ဆုတ်ခွာရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက်သည်။ တိုက်ပွဲကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု တွက်ခဲ့သော သူ့အတွေးတွေ မှားယွင်းခဲ့လေပြီ။ မေဂျာစတီပင်ကို သူပစ်သတ် လိုက်ချိန်နှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင် သူ့လူများကလည်းဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များ သိုလှောင် ထားသည့် စဉ့်အိုးများကိုဖျက်ဆီးရမည်ဟူသော သူ၏ အစီအစဉ်လည်း အထမမြောက် တော့။

ဆုတ်ကွယ်လခြမ်းကို တိမ်တိုက်ကြီးတစ်ခုက ဖုံးအုပ်လိုက်သဖြင့် အပြင်ဘက် သောင်ခုံတစ်လုံးလည်း မည်းမှောင်သွားပြန်သည်။ ထိုအမှောင်ထဲမှာပင် ပစ်ခတ်သံ၊ အော်ဟစ်သံများ စီကနဲ ပေါ်လာလေတော့သည်။

“အဲဒါ ဘလဒ်ဒီဘလန့်ပဲဟေ့။ သူ့ရဲ့ ပင်လယ်ဓားပြ ခွေးကောင်တွေကိုပါ သတ် ပစ်ကြ။ စဉ့်အိုးတွေဆီပြေးကြ”

မေဂျာစတီပင်၏ အော်သံကို အမှောင်ထဲတွင် သူကြားနေရသည်။ အသံကြားရာ နောက်သို့ သူတစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ သေနတ်ကျည်များသူ့မျက်နှာ ဘေးမှ တဝှီး ဝှီးပျံသန်းသွားကြသည်ကို သတိမထားနိုင်အား။ မေဂျာစတီပင်၏ အသံကြားရသည့် နေရာ တိုင်းသို့ ပစ္စုပ္ပန်ကို ထိုးချိန်ကာ မောင်းကို ညှစ်ချသည်။ သေနတ်ပြောင်းမှ အပူငွေ့သည် သေနတ်ဒင်မှတစ်ဆင့်သူ့လက်ဖဝါးပြင်သို့ကူးခတ်လာသည်အထိအဆက်မပြတ်ပစ် သည်။ ပစ်လိုက်တိုင်းတွင် အော်သံ၊ ထိမှန်သံတို့ကိုကြားရသည်။ သို့သော်ရန်သူ၏ အသံမဟုတ်။ ပေါ်တူဂီ စစ်သားများ၏ အော်သံ။ ထို့အပြင်...သူ မကြားဘူးသော ဘာသာစကားတစ်မျိုး ဖြင့် အော်သံ...။

သူတုန်လှုပ်သွားသည်။ အမှောင်ထုအောက်တွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ

အော်ဟစ် ပြေးလွှားနေကြသူများထဲတွင် ပေါ်တူဂီ စစ်သားများသာမက တံငါရွာမှ
တိုင်းရင်းသားပါ ပါဝင်နေကြပေပြီ။ အပြစ်မဲ့သော ဒေသခံများ၏ သွေးတို့ဖြင့်
သူလက်မှာ စွန်းပေပြီဟု သူသိလိုက်သည်။

သောင်ခုံဘက်ဆီမှ တရူးရူးအော်သံများကို ကြားလိုက်သည်။
သူလူများ၏ အသံ ပင်။ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင် စဉ်အိုးများကို အောင်မြင်စွာ
ဖျက်ဆီးပစ်လိုက် ကြသည့် အသံ၊ ထို့နောက် ဓားသွားချင်း တချွင်ချွင်ခတ်သံ။

သူလူများနှင့် ပေါ်တူဂီစစ်သားတို့ ရင်ဆိုင်တိုက်နေကြပေပြီ။

နှစ်ဘက်စလုံး ရက်စက်ကြမ်းတမ်းစွာ ထိုးခုတ်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း
သူသိလိုက် သည်။ တိုက်ပွဲကား အကြီးအကျယ်ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။ သူ့အနေဖြင့်ကား
မေဂျာစတီပင်ကို မတွေ့ သေး။ ရန်သူသည် လွတ်မြောက်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။

အလွန်ရိုးစင်းသော တိုက်ကွက်တစ်ခုကို
သူမလွဲမရှောင်သာအသုံးပြုလိုက်ရ သည်။ စင်စစ်မူ အပြစ်မဲ့သော
ဒေသခံတံငါရွာလေးတစ်ရွာအပေါ် သူဤသို့မလုပ်ချင်။ သို့ သော် မတတ်သာတော့ ။
အမှောင်ထုသည် သူ့ကို တပန်းရှုံးစေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအမှောင်ထုကို
သူဖယ်ရှားရတော့မည်။

မီးဖိုတစ်ခုမှ ရဲရဲတောက်နေသော ထင်းတုံးကို ကောက်ယူကာ
ထူထပ်သော တဲ ခေါင်မိုးစုဆီသို့ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ပင်လယ်လေသည်
ရုတ်ခြည်းပင်ကြီးမားသော မီး တောက် ကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် ကူညီပေးလေသည်။
မီးလျှံများသည် တံငါတဲများကို တစ်ခု ပြီးတစ်ခု ကူးစက်ကုန်ကြသည်။ သောင်ခုံ
တပြင်လုံး မီးတောက်မီးလျှံ အလင်းဖြင့် ပြုံးပြက် သွားသည်။

တိုက်ပွဲသည် သူ့ဘက်မှ အရေးတပြန်သာသွားလေသည်။
မီးတောက်ကြီးမှာမှ အလင်း ဖြင့် မေဂျာစတီပင်ကို သူရှာသည်။ တဲ တစ်ခုမှ တစ်ခု၊
တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အရပ်အနားမရှိပြေးခဲ့သည်။ ရှေ့တွင်

ဆိုဆီးတိုက်ခိုက်လာသော စစ်သားများကိုလည်း သူပြေးပြေးပြစ်ပြစ်
ရှင်းလင်းခဲ့သည်။ မီးရောင်ထဲတွင် သွေးပျက်ခမန်း အော်ဟစ်ပြေးလွှား နေကြသော
ဒေသခံ တံငါသည်များကို လည်းတွေ့နေရသည်။ တံငါရွာတစ်ခုလုံးကား မီး
တဟုန်းဟုန်း။

ငှက်ခါးရောင်အင်္ကျီရှည်နှင့် အဖြူရောင်
ဘောင်းဘီကျပ်ဝတ်ထားသောသဏ္ဌာန် တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည်။
ထိုသဏ္ဌာန်သည် မီးတောက်ကူးစက်စ တဲတစ်တဲ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။
မေဂျာစတီပင်ကိုတွေ့ပြီ။

တဲထဲသို့ သူပြေးဝင်ခဲ့သည်။

တဲထောင့်တွင်ကပ်လျက် ပြူးကြောင်ကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့်
ကြည့်နေသော ရန်သူကို သူရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် မေဂျာစတီပင်သည်
အကာအကွယ် ကောင်း တစ်ခုကိုရထားချေသည်။ ထိုအရာကား
လေးနှစ်အရွယ်ကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ် သည်။ မေဂျာစတီပင်သည်
ဘယ်လက်ဖြင့်ကလေးငယ်ကို အနှီးများပါ ရစ်ပတ်လုံးထွေး မ ချီကာ သူ့ရှေ့တွင်
ပွေ့ပိုက်ကာကွယ်ထားသည်။ ညာလက်တွင်ကား ဓားကိုကိုင်လျက်၊ ဓားဦးကို
သူ့ဆီသို့ထိုးချိန်ထားသည်။

ပစ္စတိုကို ချိန်ရွယ်ထားရသော်လည်း သူမောင်းမဖြုတ်သာ။

“ပစ်လိုက်လေ... ဘလဒ်ဒီရဲ့၊ ကျုပ်ကို မထိခင်၊

ဟောဒီကလေးအလျင်သေမှာပဲ... ပစ်လေ... ပစ်စမ်းပါ”

မေဂျာစတီပင်သည် ပစ္စတိုမောင်းခလုတ်ပေါ်ရှိ
သူ့လက်ချောင်းဆီမှအကြည့်တစ် ချက် မရွှေ့ဘဲ ပြောနေသည်။

“လူယုတ်မာ”

ကလေးကား မေဂျာစတီပင်၏ ရင်ခွင်ထဲမနေ၍ သူ့ကို
မည်းနက်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“ဟေ့ လူယုတ်မာ၊ အဲဒီ ကလေးကို ဖယ်လိုက်။ သူဟာ ဒီရွာကကလေး
တစ်ယောက်”

“ဒါပေါ့၊ ဒီတံငါရွာက ကလေးပေါ့။ အမှန်ဆိုရင်
တခြားကလေးမဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားနဲ့ ဟိုကောင်မ ဟယ်လင်က မွေးတဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့
ကလေးဆို ပိုကောင်းမှာ။ ဟဲဟဲ... ဘလဒ်ဒီ ဘလန့်။ ခင်ဗျား မပစ်ရဲပါဘူးလေ”

“ခွေး၊ မိစ္ဆာကောင်”

ပစ္စတိုခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်အံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်
ကလေးငယ်၏ မျက်လုံးများက အင်အားကြီးစွာပင် သူ့လက်ညှိုးကို တုံ့ဆွဲထားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တဲဝမှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ရိပ်ကနဲ ပေါ်လာသည်။ သူ၏
လျင်မြန်သောလက်က အလိုလိုပင်တဲဝဆီသို့ ရွေ့သွားသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင်
ခလုတ် ပေါ်က လက်ညှိုးကိုလည်း ကွေးညှစ်ပြီးသား။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်လူတစ်ယောက်၏ စူးစူး နစ်နစ် အော်သံထွက်လာသည်။

သွေးအိုင်ထဲတွင် ခွေလဲနေသည်ကား ထဘီ ရင်ရှားထားသော
မိန်းမတစ်ယောက်။

“မေမေ...”

မေဂျာစတီပင်၏ ရင်ခွင်ဆီမှ ပေါ်လာသော အသံပင်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားချေသည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဘယ်လိုလဲ ဘလဒ်ဒီဘလန့်... ခင်ဗျားဟာအပြစ်မဲ့တဲ့
ကလေးအမေ တစ်ယောက်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ ခင်ဗျားဟာ လူယုတ်မာ
ပင်လယ်စားပြုမိလိမ့် ပီသပါပေတယ်”

မေဂျာစတီပင်၏ ရယ်သွမ်းသွေးစကားနှင့် ကလေးငယ်၏ ‘အမေ’ ဟု
အော် လိုက်သော အသံတို့သည် သူ့ကို ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာစေသည်။

“မထူးပါဘူးလေ၊ အမေ မရှိတော့တဲ့ ကလေးကို ဘာကြောင့် အရှင်ထား
နေတော့ မလဲ။ ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဟောဒီမယ်... ကျုပ်- ရင်ခွင်ထဲမှာလေ၊
ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဟော ဒီမယ်... ကျုပ်- ရင်ခွင်ထဲမှာလေ၊ ပစ်လိုက်စမ်းပါ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပေါက်ကွဲလွင့်စင်သွားပြီဟု ထင်လိုက်သည်။
သူ့ကိုယ်သူ အပါ အဝင် အရာရာကို စက်ဆုပ်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့်
အလွန်မိုက်ရှူးရဲဆန်သော အလုပ် တစ်ခုကို စွန့်စွန့်စားစား လုပ်လိုက်လေသည်။

ပစ္စတိုပြောင်းသည် အထက်သို့ အနည်းငယ် မြောက်သွားသည်။
သူ့စိတ်ထဲက မှန်းရွယ်ထားသော အချိန်အဆ ရှိရာသို့ ရောက်သည်နှင့် သူမျက်စိကို
စုံမှိတ်ကာ ခလုတ် ကို ညှစ်ချလိုက်သည်။ ကျယ်လောင်သောပေါက်ကွဲသံကြီး
ပေါ်လာသည်။ အော်သံ မကြားရ။ ယမ်းနဲ့များ လွင့်သွားသည်။ မှိတ်ထားသည့်
မျက်စိကိုပြန်ဖွင့်သည်။ မျက်စိ ပြန် အဖွင့်တွင် မြင်တွေ့ရမည့်မြင်ကွင်းကို
သူကြောက်ရွံ့ ချောက်ချားစွာ စောင့်မိတော့သည်။

ယမ်းငွေ့နှင့် မီးခိုးများ ရောထွေးနေသည်။ တဲအမိုးကို တဖျစ်ဖျစ်
လောင်ကျွမ်း လာသော မီးတောက်တို့၏ အော်သံတွင် သူတုန်လှုပ်နေသည်။
မီးခိုးလုံးများ၏ ဟိုမှာဘက် က ဝိုးတဝါး မြင်ကွင်းကို မျက်ရည်ဝေနေသော
မျက်လုံးများဖြင့် သူကြိုးစား၍ ကြည့်လိုက် သည်။

“ဘုရားသခင်...”

နှလုံးသည်းပွတ်အတွင်းတွင် ဂယက်ရိုက်သွားသည်။

တဲထောင့်တွင် အနီးအဝက် တထွေးတပွေ့နှင့် ကလေးငယ်သည်သူ့ကို
ဝိုင်းစက် ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေဆဲ။

လက်ထဲမှ ပစ္စတိုကို ရွံရှာစွာ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်ဆီသို့ သူပြေးသွား သည်။ တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ထွေးပွေ့ကာ ကလေးငယ်၏ ပါးပြင်ကို သူ့မျက်နှာနှင့် ကပ်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်၏ ပါးပြင်တွင် သူ့မျက်ရည်များ စိုစွတ်သွားလေသည်။

မီးစွဲလောင်နေသော သစ်သားတန်းတစ်ခု သူ့ပခုံးပေါ် ပြုတ်ကျလာတော့မှ လှိုက်လှဲ သည်းထန် ဝေဒနာထဲက သူနိုးကြားလာသည်။ ကလေးကိုရင်ခွင်တွင် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ကာ တဲအပြင်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ တဲတစ်ခုလုံး မီးတဟုန်းဟုန်း လောင်နေပြီ။

တိုက်ပွဲ၏ အရှုံးအနိုင်ကို သူဆုံးဖြတ်၍ မရ။

တစ်ချက်မျှပင် မအော်နိုင်ဘဲ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်လာရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေဆုံးသွားစေသည်အထိ မေဂျာစတီပင်ကို သူအနိုင်ရခဲ့သည်။ ရန်သူကို သူ့လက်ဖြင့် သုတ်သင်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သူတို့ သယ်ယူမည့်ဟင်းခတ်မွှေးအကြိုင်တွေကိုလည်း ဖျက်ဆီးပစ် နိုင်ခဲ့ပြီ။ သူ့အမိန့်အတိုင်း သူ့လူများက စွမ်းဆောင်ခဲ့ကြပြီ။ သို့သော် ဤတိုက်ပွဲတွင် သူ အနိုင်ရခဲ့သလား ဟု သူကိုယ်သူ မေးနေမိသည်။ သူ မေးခွန်းကို သူကိုယ်တိုင်က ခေါင်းခါ သည်။

တဲဝဆီမှ ရိပ်ကနဲ လှုပ်ရှားမှု။ ပစ္စတိုခလုတ်ကို ကွေးညှစ်လိုက်သောအထိအတွေ့။ ပေါက်ကွဲသံ။ စူးစူးနစ်နစ် အော်သံ။ သွေးအိုင်ထဲမှ မိန်းမ ‘မေမေ’ ဟူသော ကလေးငယ်၏ အသံ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေး။ ဤတိုက်ပွဲတွင် သူရှုံးခဲ့ပြီလား။ ရှုံးခဲ့ပြီဆိုလျှင် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးသည် ထိုအရှုံးအတွက် သူ အကောင်းဆုံး ပေးဆပ်ရမည့် ကြွေးမြီရှင် ဖြစ်ပါစေ။ သောင်ခုံကိုဖြတ်၍ ကမ်းစပ်သို့ သူပြေးလာခဲ့သည်။

မီးတဟုန်းဟုန်းလောင်ဆဲ။ ပစ်ခတ်သံ၊ ပေါက်ကွဲသံ၊ အော်ဟစ်သံများ

ဆူညံ ရှုပ်ထွေးဆဲ။ တံငါရွာလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးကို
တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့မိ ပြန်သည်။

သူ့ကိုယ်သူစဉ်းစားချိန်ပေးရန်ပင်မစောင့်တော့ဘဲကျန်လက်တစ်ဖက်က ခါးစည်း
ကြိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ခါးစည်းကြိုးပေါ်တွင် စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသော ကွဲချုံတံပိုး
တွဲလောင်း ကျနေ သည်။ ကွဲချုံတံပိုးကို သူကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
အက်ကွဲခြောက် သွေ့ နှုတ်ခမ်းတွင် တံပိုးကို တင်လိုက်သည်။

တိုက်ပွဲသိမ်းတံပိုးသံ။ အားလုံး လှေဆီသို့
အမြန်ပြန်လာကြရန်အမိန့်ပေးသည့် တံပိုးသံ။ ပရင့်ဆက်စ်ဆီသို့
အမြန်ပြန်ကြရန်ခေါ်သည့် တံပိုးသံ။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးသည် တံပိုးသံသုံးဆင့်ကို
နားစိုက်ထောင်နေပြီးနောက် လက်ခုပ်တီးကာ ဂူးဂူးဝါးဝါး အော်၍ ရယ်နေသည်။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ ရယ်သံ၊ ဤမျှ ပြင်းထန်
စူးရှလိမ့်မည်ဟုသူမထင်မိ။ ဆတ်ဆတ်ခါသွားသော နှလုံးသား၏
သက်သာရာရကြောင်းကို ကယောင်းကတမ်း ရှာဖွေ သည့်အနေဖြင့် ကလေးငယ်ကို
ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လိုက်လေတော့ သည်။

*

အခန်း (၂)

တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ပင်လယ်ပြင်၊ တဝေးတဆန့် ကောင်းကင်ပြင်ကို ချစ်သော ကြောင့်‘အပြာရောင်’သည် စွဲလမ်းစရာ အရောင်တစ်ခု အရောင်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ပင်လယ်နှင့် ကောင်းကင်သည် အတိုင်းအဆမဲ့ ကျယ်ပြောသည်ဟုလည်း ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် အပြာရောင်သည် လွတ်လပ်ခြင်းအရောင် ဖြစ်သည်ဟုလည်း အမှတ်သညာ ပြုမိသည်။

ထို့ကြောင့် ဘလဒ်ဒီဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားတစ်ပုံတစ်ခေါင်း ထဲတွင် အပြာရောင် ဂါဝန်၊ အပြာရောင်ဘောင်းဘီ၊ အပြာရောင် ခေါင်းစည်းပဝါ၊ အပြာရောင် ခါးစည်းကြိုး...အားလုံးအပြာရောင် အဝတ်အစားများကိုချည်း ရွေးယူခဲ့သည်။ လက်ဝတ် ရတနာများ ကိုလည်း အပြာရောင်၊ အပြာသွေးရှိသော ရတနာများကိုသာ ရွေးယူသည်။ ဘလဒ်ဒီကတော့ ရလာသမျှ လက်ဝတ်ရတနာအားလုံးကို ပုံတိုက်ကာ ရှေ့မှာချပေး သည်။

“ဘေဘီ ကြိုက်တာယူ၊ အို...အားလုံးကြိုက်လဲ အားလုံးယူလိုက်၊ ဟိုကောင်တွေဖို့ တစ်ခုမှမကျန်လဲနေပစေ၊ ဒီကောင်တွေကရွှေငွေရတနာနဲ့ တန်တဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး”

ဟုလည်း ဘလဒ်ဒီကပြောတတ်သည်။

သို့သော် ထိုရတနာ အပုံလိုက်ထဲက သီးသီးသန့်သန့် ရွေးယူမိသည်ကား နီလာ များချည်းပင်။ နီလာလက်စွပ်၊ နီလာဘယက်၊ နီလာနားဆွဲ၊ နီလာဆံထိုး၊ ရွှေရောင် ငွေရောင် မကြိုက်။ ပတ္တမြားနှင့် စိန်ကိုလည်း မကြိုက်။

ကြေးမုံကိုကြည့်တိုင်း၊ ကြည့်တိုင်းလည်း ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ် မကျေမနပ်ဖြစ် နေ သည်။ ဘလဒ်ဒီ၊ ဒီဒေရို၊ ပြီးတော့ ...ဟိုထောင့်မကျိုးသည့် ဒေါ်လ်ဆင်...။ အို ...အား လုံး ပါပဲလေ။ ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်က လူတွေ အားလုံးလိုလိုမှာ အပြာရောင်မျက်လုံးများ ရှိကြ သည်။ ထိုမျက်လုံးမျိုးကို

ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ မျက်လုံးပြာပြာလေးနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လောက် လှမလဲဟု
တွေးမိသည်။ မိမိ၏ မျက်လုံးများက အနက်ရောင် ဖြစ်နေသည်။ နက်သည်မှ
မည်းမှောင်ခြင်းတွင် အရောင်ရှိလေသလားဟု ထင်လောက်အောင် နက်သည့်
အနက် ရောင်။

ဘလဒ်ဒီကတော့ ဤမျက်လုံးနက်များကိုပင် ချီးကျူးစကားပြောသည်။

“အံ့မယ်လေး ဘေဘီရယ်၊ မျက်လုံးနက်နက်လေးတွေဟာ
ဘယ်လောက်လှသလဲ။ ဘုရားသခင်က ဒီမျက်လုံးမျိုးကို ထူးခြားတဲ့ လူနည်းစုကိုပဲ
ပေးသနားထားတာ။ ဂိုဝါက ပေါ်တူဂီမတွေဆိုရင် မျက်လုံးနက်ချင်လိုက်တာမှ
မျက်အိမ်ကို ဆေးဆိုးလို့ ရရင် ဘယ်လောက်ပေးရ ပေးရ အနက်ရောင်ဆိုးနေတဲ့
ဟာမတွေ အပုံအပင် ”

ဟိုထောင့်မကျိုးသည့်ဒေါ်လ်ဆင်ကလည်း

“ မျက်လုံးလေးတွေနက်နေလို့ ဘေဘီပိုလှတာ ”ဟုပြောတတ်သည်။

သူတို့ဘာပြောပြော မျက်လုံးပြာက ပိုလှသည်ဟု ထင်မိသည်ကားအမှန်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဘလဒ်ဒီနှင့်တကွ သူတို့အားလုံး၏
ဆံပင်အရောင်များ ကိုမူ မကြိုက်။ တချို့ကပြောင်းဖူးမွေးလိုလို၊ တချို့က
ရေညှိတက်နေသော ကြေးနီပြား လိုလို၊ တချို့က မီးပြင်းပြင်းထိုးထားသော
ဒယ်အိုးဖင် လိုလို၊ ဆံပင်အရောင်တွေက အမျိုးမျိုး ဖြစ်နေကြသည်။

မိမိဆံပင်က အနက်ရောင်။

အနက်ရောင်ဆံပင်များကို

တထွေးတအိပိုင်ဆိုင်ထားရခြင်းအတွက်တော့ ဂုဏ်ယူ မိသည်။

အနက်ရောင်ဆံကသာထက်တွင်နီလာအပွင့် အကြီးကြီး ဆံထုံးကို ပန်ထား
လိုက်ရလျှင်၊ အလိုလိုပင် ရင်ထဲက ပျော်ရွှင်လာတတ်လေသည်။ ပရင့်ဆက်စ်

သဘော တစ်စင်းလုံးကလည်း ဤဆံပင်များကိုချီးကျူးကြသည်။ ဒီဒေရိုကြီးဆိုလျှင် အရက်တွေ မူးမူးနှင့် သူ့စောင်းကြီးကိုတီးကာ မိမိ၏ ဆံပင်အနက်ရောင်အကြောင်း လက်တန်းရွက်ကာ သီချင်းဆိုတတ်သည်။

ဒီဒေရိုသီချင်းဆိုသောအခါ ဘလဒ်ဒီကလည်း ကတော့သည်။ ဘလဒ်ဒီ၏ ခြေ ထောက်များ လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားသွားပုံမှာ ကြည့်ကောင်းလှသည်။ သို့သော် ဘလဒ်ဒီက သူ့ဘာသာသူမကဘဲ “ဘောဘီ..လာလေ... ကကြရအောင် လာစမ်းပါဘောဘီရဲ့” ဟု ဇွတ်ခေါ်တတ်သည်။ ငြင်း၍ မရ။

အစကတော့ ကရမည်ကို ရှက်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရဲလာတသည်။ ကတတ်လာသော အခါတွင်လည်း ကရသည်ကို ပျော်လာသည်။ လည်ရှည်သားရေပျော့ သံခွာတပ် ဘွတ်ဖိနပ်ကိုစီးပြီး၊ အမြန်ကရလျှင် ပိုကြိုက်သည်။ ဂါဝန်ကို ခြေသလုံး ပေါ်အောင် အသာမကာ ပရင့်ဆက်စ် ကြမ်းပြင်အနံ့ ကပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်ရှိ သူတို့တတွေ အားလုံးလည်း သီချင်း သံပြိုင်အော်၍ ဆိုကြလေတော့သည်။ စပိန်ဂစ်တာ အတီးကောင်းသော ဒေါ်လ်ဆင်သည် သူ့ဂစ်တာကြီး ကို ပွေ့ကာ ရွက်တိုင် ကြိုးလှေကားပေါ်သို့ တက်၍ တီးတတ်သည်။ သူတို့အားလုံး အားရ အောင် သီချင်းဆိုကြ၊ ကကြပြီး တော့မှ မောမောဖြင့် ဝိုင်အရက်ကို အငမ်းမရ သောက်ကြ ပြန်သည်။

အားလုံးထက်ပို၍ သောက်နိုင်သူကား ဘလဒ်ဒီပင်။ ဘလဒ်ဒီသည် အမွှေးအမျှင် ထူထပ်လှသော သူ့လက်ကြီးဖြင့် ဝိုင်အရက်စည်ကို မြှောက်ကာ ပါးစပ်အတွင်းသို့ တသွင် သွင်လောင်းချတတ်သည်။ ဝိုင်အရက်များသည်မုတ်ဆိတ်ပါးမြိုင်းထူလှသော သူ့မျက်နှာကြီး တစ်ခုလုံးတွင် ရွဲ့ရွဲ့စိုသွားလေသည်။ ဝိုင်ကုန်သွားသော စည်အလွတ်ကို တပည့်တစ် ယောက်ယောက်ဆီသို့ပစ်ပေါက်လိုက်ပြီးနောက်သူလည်းသဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခြေပစ် လက်ပစ် လဲကျသွားသည်။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဘက်ကို ကောင်းကင်ဆီသို့

ဆန့်တန်းကာ တေးတစ်ပုဒ်ကို အသံဝါကြီးဖြင့် အော်ဆိုလေတော့သည်။

ထိုတေးမှာလည်း ဘလဒ်ဒီကိုယ်တိုင်စပ်ထားသော
ကိုယ်ပိုင်တေးဖြစ်သည်။ တေးသွားက တစ်ခါဆို တစ်မျိုးပြောင်းပြောင်း
နေတတ်သော်လည်း တေးစာ သားမှာ မူမပြောင်းလဲ ...။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်ကာလ...

သရယမ်လို့ခေါ်တဲ့ ရွာလေးကို ပရင့်ဆက်စ်ရောက်ခဲ့တယ်

မိစ္ဆာကောင်တွေကို တိုက်ခိုက်အောင်မြင်တဲ့ပွဲ....

ရန်သူ့အပေါ်မှာ အောင်ပွဲ ရယူခဲ့တယ်...

အို- အဖဘုရားသခင်...

အောင်ပွဲရဲ့ ဆုလာဘ်ကို ပေးသနားတော်မူတယ်...

ငါ့ရင်ခွင်ထဲကို လူသားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ

မီးတောက်တွေနဲ့ ကျည်ဆန်တွေကြားထဲမှာ

မည်းနက်ဝိုင်းစက်တဲ့ မျက်လုံးလှလှကြီးတွေနဲ့

ငါ့ရင်ခွင်ထဲပါလာတဲ့ ကလေးရယ်

သူဟာ ဘလဒ်ဒီရဲ့သမီးငယ်

ဘေဘီ...ဘေဘီ...

ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ အငယ်ဆုံး အလှဆုံး ဧကရီ”

“ဘေဘီ ဘေဘီ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ အငယ်ဆုံး အလှဆုံးဧကရီ” ဟူသော
သံပြိုင် ပိုဒ်ကို အားလုံးက ဝိုင်းအော်ကြလေသည်။ ဘလဒ်ဒီသည် တေးကို
ထပ်ကာတလဲလဲ အော်ဟစ်ပြီးနောက် လဲကျသွားသည်။ သူ အလွန်အကျွံ

မူးသွားပြီဖြစ်သည်။

လဲကျမသွားခင် မူးမူးနှင့် ရေရွတ်တတ်သည်။

“သမီး... ဘေဘီ၊ သမီးလေး... ဘလဒ်ဒီ ပါပါကို

ပစ်မသွားပါနဲ့သမီးရယ်”

*

“ဘလဒ်ဒီတို့ ပေါ်တူဂီဆိုတာ ဘယ်မှာရှိသလဲဟင်”

“ဟိုး အဝေးကြီးမှာပေါ့ ဘေဘီ...”

“ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဟင်”

“ဒီလိုပင်လယ်မျိုးတွေကို အများကြီးဖြတ်သွားရတယ်”

“ပေါ်တူဂီပြည်ဟာ လှသလား ဘလဒ်ဒီ”

“လှတာပေါ့ ဘေဘီ၊ မြောက်ဘက်မှာဆိုရင် မင်ဟိုနဲ့ နူရိုဆိုတဲ့

မြစ်ကြီးနှစ်စင်း၊ တောင်ဘက်မှာဆိုရင် ဂူးနဲ့ ဂွာဒီယားနားဆိုတဲ့ မြစ်ကြီးနှစ်စင်း၊ အဲဒီ

မြစ်ကြီးလေးစင်း ဝန်းရံ နေတာပေါ့။ မြောက်ဘက်ပိုင်းမှာဆိုရင် ၊

တောင်တန်းတွေလဲရှိတယ်”

“တောင်တန်းတွေ ဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘေဘီ တောင်တန်းတွေကို သိပ်မြင်ဖူးချင်တာပဲ”

ဆွတ်ဆွတ်ပျံ့ပျံ့ပင် ပြောမိသွားသည်။ တကယ်လည်း

တောင်တန်းဆိုသည်ကို မတွေ့ဘူးနဲ့။ လောကကြီးကို သိတတ်သော မျက်စိဖြင့်

ဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါကစပြီး ကောင်းကင်ပြာ၊ ပင်လယ်ပြာ၊ ပရင့်ဆက်စ်၊
ပြီးတော့ ပင်လယ်ဓားပြများကိုသာ တွေ့မြင်ခဲ့ ရသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုလျှင်
ကမ္ဘာကြီးဟူသည်မှာ ပင်လယ်ပြင်ဖြစ်သည် ဟု ပင် အတွေးရောက်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ဘလဒ်ဒီ၏ ကြင်နာသော အကြည့်များကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ
ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ် ကျနေသောဆံပင်များကိုသိမ်းလိုက်သည်။ အတွေးထဲတွင်မူ
တောင်တန်းကြီးတွေရှိသည် ဟူသောဘလဒ်ဒီတို့၏
ပေါ်တူဂီပြည်ကိုမြင်ယောင်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ပုံဖော်မရ။

“ဘလဒ်ဒီ”

“ဘာလဲ ဘေဘီ”

“ပေါ်တူဂီပြည်မှာ ပင်လယ်လိုပဲ လေမုန်တိုင်းတွေ၊ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ
ရှိသလား ဟင်”

ဘလဒ်ဒီက ခြောက်သွေ့စွာ ရယ်လေသည်။

“ဘယ်ရှိမလဲ ဘေဘီ၊ ပူနွေးတဲ့ နေခြည်တွေရှိတယ်။ အရောင်စုံတဲ့
ပန်းဥယျာဉ် တွေရှိတယ်။ စိမ်းစိုနေတဲ့ စပျစ်ခြံတွေထဲမှာ ပျားတွေ၊
လိပ်ပြာလေးတွေက ဝဲပျံနေကြ တယ်။ ဝိုင်အရက်ချက်ကြတဲ့ ပွဲရာသီရောက်ပြီဆိုရင်
အဆင်စုံ၊ အသွေးစုံဝတ်ကောင်းစား လှ ဝတ်ထားတဲ့ လုံမပျိုလေးတွေဟာ
စပျစ်ခြံတွေထဲမှာ တေးတွေဆိုကြ၊ ကခုန်ကြနဲ့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်

“သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်”

ဘလဒ်ဒီ၏ စကားကို အမှတ်တမဲ့ သိယောင်လိုက်မိသွားသည်။

“ဒါနဲ့များ ဘလဒ်ဒီက ဒီလောက်လှပပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေရာကို
စွန့်ခွာခဲ့ သေးတယ်နော်။ ဘာကြောင့် ပေါ်တူဂီပြည်မှာ မနေဘဲ၊ ဒီပင်လယ်ကြီးထဲမှာ
ပရင့်ဆက်နဲ့ ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ်ကြီး လာလုပ်နေတာလဲဟင်..”

ဘလဒ်ဒီ အမူအရာပျက်သွားကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

“ဘေဘီ...သမီးရယ်၊ ဘေဘီ ဒါတွေကို မသိချင်ပါနဲ့၊ ဘေဘီ ငယ်ပါသေးတယ်”

“ဟင့်အင်း ...ဘေဘီ မငယ်တော့ပါဘူး၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီလေ”

“ဟား...ဟား၊ ဘလဒ်ဒီပါပါရဲ့ အသက်ခြောက်ဆယ့် တစ်နှစ်ရှိပြီဆိုတာကိုကော သမီးမေ့သွားပြီလား။မသိချင်စမ်းပါနဲ့ဘေဘီရယ်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်း အတိတ်တွေဟာ အဲဒီ အဘိုးကြီးလိုပဲ အိုမင်းဆွေးမြေ့နေပါပြီ”

“အင်းလေ၊ ဘလဒ်ဒီ မပြောချင်ဘူးဆိုရင်ဘေဘီမမေးတော့ပါဘူး”

“အေး သမီးကလိမ္မာပါတယ်”

“သမီး” ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို ဘလဒ်ဒီ၏ နှုတ်မှ ကြားလေတိုင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတတ်သည်။ ဘလဒ်ဒီကလည်း စကားပြောတိုင်း ဘေဘီတစ်မျိုး၊ သမီး တစ်မျိုးအခါခါ သုံးတတ်သည်။ ယခုလည်း သမီးဟူသော ခေါ်သံကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှား ရပြန်ပေပြီ။

ဘလဒ်ဒီက ‘သမီး’ခေါ်သည်ကို ကြည်နူးမိသော်လည်း၊ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။ ဘလဒ်ဒီကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို ‘ဘလဒ်ဒီ ပါပါ’ဟု တစ်ခါမျှ မခေါ်မိ။ အများ ခေါ်သလို ဘလဒ်ဒီ ဟူသာ ခေါ်ဖြစ်နေသည်။

“ဘေဘီတို့ အခုဘယ်အရပ်ကို ရွက်လွှင့်နေတာလဲဟင်”

အစိုးမရသော အတွေးများကြောင့် မေးမိမေးရာ မေးမိလေသည်။

“မြောက်ဘက်ကိုလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘေဘီ”

“ကမ်းကို ဘယ်တော့ရောက်မလဲ”

“ဘေဘီက တကယ်သိချင်နေလို့လား။”

“သိချင်လို့ပေါ့ ဘလဒ်ဒီ”

ဘလဒ်ဒီက ကေဗင်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုထွက်ကာ အော်ခေါ်သည်။ မကြာ မီပင်ဒေါ်လ်ဆင်ရောက်လာသည်။ ပဝါအနီကို လည်တွင်စည်း၍ လက်မောင်းအိုးပွပွ၊ အဖျား ကျပ်ကျပ် ဇာပန်းထိုးအကျူးရှည် ဝတ်ထားသော ဒေါ်လ်ဆင်မှာ ပင်လယ်စားပြတစ် ယောက် နှင့်မတူဘဲ မင်းညီမင်းသား တစ်ပါးလို ကြွကြွရွရွဖြစ်နေသည်။

“ဘလဒ်ဒီ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သလား။”

“ခေါ်တယ်၊ မင်းမြေပုံကို ထုတ်စမ်း၊ တွက်ပြစမ်း။ ကမ်းခြေရောက်ဖို့ ဘယ်လောက် လိုသေးလဲ ၊ ဘေဘီက သိချင်လို့”

ဒေါ်လ်ဆင်က ပခုံးပေါ်ကျနေသော သူ့ရွှေရောင်ဆံပင်များကို ဟန်ပါပါသပ်ကာ တစ်ချက်ပြုံးကြည့်သည်။ သူ့အပြုံးကို မမြင်ချင်ဟန်ပြုလိုက်သည်။ နံရံတွင်လိပ်တင်ထား သော မြေပုံစာရွက်ကြီးကို ဒေါ်လ်ဆင်က ကြိုးဆွဲ၍ ဖြုတ်ချသည်။ ထို့နောက် ကွန်ပါနှင့် ငွေရိုးတပ် တုတ်တံကို ကိုင်၍ မြေပုံရှေ့တွင် ခပ်ကြွားကြွားရပ်သည်။

ဒေါ်လ်ဆင်မှာ ဟန်ရေးပန်ရေးများလှသူ တစ်ယောက်ဖြစ်စေကာမူ သူ့အလုပ်ကို သူကျွမ်းကျင်သည်ကားအမှန်ပင်။

မြေပုံပေါ်သို့ ကွန်ပါဖြင့်ထောက်၊ တုတ်တံအဖျားဖြင့် ရွှေ့၊ စားပွဲပေါ်ရှိ မင်အိုးထဲသို့ ငှက်မွှေးကလောင်ကိုနှစ်၍ စာရွက်ပေါ် ဟိုဟို ဒီဒီခြစ်ကာ-

“ရာသီဥတုကောင်းနေတယ်၊ လေလဲကောင်းတယ်၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် နောက် ဆယ့်ငါးရက်၊ အလွန်ဆုံးတစ်လလွှင့်ပြီးရင် ကမ်းကိုရောက်မယ်”

ငွေရိုးတပ် တုတ်တံဖျားဖြင့် သူ့ပါးကို ခပ်ဖွဖွရိုက်ကစားရင်း

ဒေါ်လ်ဆင်ကပြုံးကြည့် နေပြန်သည်။ မသိမသာ ကျဉ်းမြောင်းသော
သူ့မျက်လုံးအိမ်ပြာပြာကို သဘောမကျ။
ပြောပုံဆိုပုံကလည်းအထက်စီးဆန်ချင်သည်ဟုထင်သဖြင့်တမင်ပင်ကပ်ဖဲ့မေး
လိုက်သည်။

“ကမ်းကို ရောက်တာတော့ဟုတ်ပြီ။ ဘယ်ကမ်းလဲ၊ ဘယ်တိုင်းပြည်လဲ၊
လူမသိ၊ နာမည်မရှိတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလား၊ ပေါ်တူဂီပြည်လား၊ ကောင်းကင်ဘုံရဲ့
ကမ်းခြေလား။”

ဒေါ်လ်ဆင်ကမူ အပြုံးမပျက်။

“အား ဘော့ဘွီမေးခွန်းက အင်မတန်ခက်တယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်ဖြေနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“မသိရင် မသိဘူးပြောစမ်းပါ ဒေါ်လ်ဆင်။ ဘယ်ကမ်းခြေလဲ”

“သိတာပေါ့ ဘောဘီ။ ဖြေမှာပေါ့။ ဒီလိုရာသီဥတုမျိုး၊
ဒီလိုလေတိုက်နှုန်းမျိုး၊ ဒီလို ကာလမျိုးမှာပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က
ပရင့်ဆက်စ်ဟာ အခုလို မြောက်အရပ်ဆီ သင်္ဘော ဦးတည်ပြီး လွှင့်ခဲ့သေးတာပဲ။
ဒါကို အခုလေးတင်ကပဲ ကျုပ်ပဲ့စင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း၊ ကျုပ်ရဲ့မှတ်တမ်းတွေ
ပြန်ဖတ်ကြည့်ရင်း အဖြေထုတ်နေခဲ့သေးတာကိုး”

“ဟင်...တကယ်လား၊ ဒါဆို...”

“တကယ်ပေါ့ ဘောဘီ ၊ ဒါပေမယ့် ဘလဒ်ဒီဆီက အကူအညီ
တောင်းရလိမ့်မယ်”

ဒေါ်လ်ဆင်က အပြုံးမပြယ်သော မျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက်
ပြောပြော ဆိုဆို ဘလဒ်ဒီဆီဘက်သို့ လှည့်ကာ ဦးညွှတ်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်သာ အမှတ်မမှားဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ အန်ဒမန်

ကျွန်းစုရဲ့ မြောက်စူးစူး အရပ်ကနေပြီး၊ ပိုပြီးမြောက်ဘက်ကျတဲ့
ဒေသတစ်ခုဆိုကိုရွက်လွှင့်နေကြ တယ်လို့ ပြောပါရစေ။ ဒီခရီးကို
မှန်မှန်အတည်ပြုနိုင်ဖို့အတွက် ကက်ပတိန် ဘလန်အနေနဲ့
ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်နှစ်နှစ် ကာလ၊ ခုလိုရာသီမှာ လွှင့်ခဲ့တဲ့ ခရီး
စဉ်မှတ်တမ်းကို ကြည့်ခွင့်ပေးလိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်”

ဒေါ်လ်ဆင်၏ အသွင်မှာ အလွန်အရေးကြီးသော စစ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲကို
ဦးဆောင်သည့် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ယောက်နှယ် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်နေသည်။

“ကျေးဇူးပြု၍ ကက်ပတိန် ဘလန်ခင်ဗျား...
ရေကြောင်းပြမြေပုံကျွမ်းကျင်သူ တစ်ဦးအနေနဲ့၊ မှတ်တမ်းကို ကြည့်ခွင့်ပေးပါလို့
ကျွန်တော်တောင်းဆိုနေပါတယ်”

ဒေါ်လ်ဆင်၏ ပြုံးစစအသွင်မှာ ချက်ချင်းပင်
တည်ကြည်တင်းမာသွားသည်။ ဒေါ်လ်ဆင် ဘာကြောင့် ဤသို့အမူအရာ
ပြောင်းသွားသည်ကို မသိ။ သို့သော် ဘလန်ဒီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်ကိုမူ
သတိမထားမိလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဘလန်ဒီ ထံမှ တုံ့ပြန်အဖြေစကား
ထွက်မလာခဲ့။

“ဒေါ်လ်ဆင်က မှတ်တမ်းတွေတောင်းနေတယ်၊ ပေးလိုက်လေ
ဘလန်ဒီ”

ဘလန်ဒီ၏ အင်္ဂုဏ်သား ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဟန်ကို အားမလို အားမရစွာ
ဝင်ပြောမိ တော့သည်။

ဘလန်ဒီက နှုတ်ခမ်းကို လျက်လျက်

“ဒေါ်လ်ဆင် မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့ ဘလန်ဒီ၊ အခုဘလန်ဒီက လှမ်းခေါ်လို့သာ၊

မခေါ်ရင်လဲ ဒီကိစ္စ အတွက် ကျွန်တော်လာမလို့ပဲ။ အခုတော့ ဘောဘီက သိချင်နေတယ်ဆိုတော့လဲ ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဘုရားသခင်၊ ငါတို့ဟာ တကယ့်ကို အတိအကျတိုက်ဆိုင်နေတဲ့လား”

“ပရင့်ဆက်စ်အတွက် ပင်လယ်ပြင်ဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ ဘလဒ်ဒီ၊ ပရင့်ဆက်စ် မှာသာ ခြေထောက်ရှိရင်၊ ပြီးတော့ ပင်လယ်မှာသာ အရာထင်ကျန်ရစ်နိုင်တဲ့ အမာခံရှိရင် ပင်လယ်ပေါ်မှာ ပရင့်ဆက်စ်ရဲ့ခြေရာတွေဟာ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပေါ်နေမှာပါပဲ”

ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတတ်လေသော ဒေါ်လ်ဆင်၏ စကား အသုံးအနှုန်းကို သဘော ကျ၍ ခစ်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးသားမှာကား၊ မိမိကို မေ့လျော့နေကြဟန် တူသည်။ တင်းမားစူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မရွှေ့တမ်း စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ဒေါ်လ်ဆင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကက်ပတိန်။ အမိန့်တစ်ခုခုကို ကျွန်တော်စောင့်နေပါတယ်”
ဘလဒ်ဒီ၏ မျက်လုံးပြာကြီးများ တောက်ပလာသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ဒေါ်လ်ဆင်၊ မင်းအခုပြောနေတာဟာ၊ သရယမ်ကိုပြောနေတာလား”

“အဲဒီ အတိုင်းပါပဲ ကက်ပတိန်ဘလန့်ခင်ဗျာ”

“သရယမ်ကမ်းခြေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် ဒါကိုဟုတ်မဟုတ် အတည်ပြုဖို့ တို့များ မှတ်တမ်းတွေကို ပြန်ကြည့် ရမှာပေါ့”

“ဒါကိုပဲ ကျွန်တော်ပြောနေခြင်းဖြစ်ပါတယ် ကက်ပတိန် ဘလန်”

တကယ်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် မိမိကိုမေ့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း

သိရတော့သည်။ ဘလန်ဒီသည် သူ၏ ကြီးမားသော ခါးပတ်ပြားကြီး အတွင်းမှ ကြေးနန်း ခပ်အိတ်ရှုံ့ တစ်လုံးကို ထုတ်ယူကာ အိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ခေါက်ချသည်။ ရွှေသားပကတိ ကွင်း တစ်ကွင်းနှင့် တွဲထားသော ကြေးသော့ကြီး တစ်ချောင်းကျလာသည်။ ထိုသော့ကြီးကို တယု တယ ကောက်ကိုင်ကာ ဘလန်ဒီ အမိန့်ပေးသည်။

“မင်း မြေပုံကို ပြန်ပြီးလိပ်တင်လိုက်စမ်း ဒေါ်လ်ဆင်”

ဒေါ်လ်ဆင်က ပိုးကြိုးစကို ဆွဲသည်။ တကျိကျိအသံနှင့်အတူ မြေပုံ ချပ်ကြီး ပြန်တက်သွားသည်။ အစိမ်းနုအရောင်သုတ်ထားသော နံရံပြန်ပေါ်လာသည်။ ဘလန်ဒီ၏ လက်သည်နံရံပေါ်တွင်ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးဆီသို့ရွှေသွားသည်။ ပန်းချီကား မှာ ပရင့်ဆက်စ်၏ ပုံပင်ဖြစ်သည်။

ကြီးမားသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ဘလန်ဒီက တွန်းဖယ်သည်။ လေးပင်စွာရွှေ့ သွားသော ပန်းချီကားကြီး၏ နောက်နံရံတွင် ကြေးကွင်းတပ်ထားသော အံဖုံးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အံဖုံးရှိ သော့ပေါက်ထဲသို့ ဘလန်ဒီကကြေးသော့ကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ အံဖုံးပွင့်လာသည်။ အခန်းငယ်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ အထဲတွင် လက်မောင်းလုံးခန့် ရှည် မျောမျော ကြေးဘူးများ စီရရီရှိနေသည်။ ဘလန်ဒီက သေနတ်ပြောင်းနှင့်တူသော ကြေး ဘူးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဘူးအံဖုံးကိုဖွင့်၍ ခေါက်ချသည်။ စက္ကူလိပ်တစ်လိပ် ထွက် လာလေသည်။

စက္ကူလိပ်ကို ဖြန့်၍ နှစ်ယောက်သားစားတော့၊ ဝါးတော့မတတ် ငုံ့ကြည့်ရင်း လက်ညှိုးကို ရွှေ့ကာ ထောက်ကြသည်။ စကားမပြောကြ။

“ဟောဒီမယ် ကက်ပတိန်၊ ၁၅၇၂-ခုနှစ် မှတ်တမ်း”

စက္ကူချပ်ပေါ်တွင် ကိုင်ကြည့်နေကြသည့် သူတို့အပေါ်မှ ကျော်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်သော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။

တိတ်ဆိတ်မှုထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက်အတော်ကြာနစ်မြုပ်နေကြသည်။ နှစ် ယောက်စလုံး ထံမှ ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံကိုပင် ကြားနေရလေသည်။

ဦးစွာ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်သူမှာ ဘလဒ်ဒီ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် သရယမ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကက်ပတိန်၊ လဒ်တီတွဒ်၊ လောင်ဂျီတွဒ် အမှတ်တွေ၊ လေတိုက် နှုန်းတွေ၊ လာရက်၊ အချိန်တွေ ဘာမှမလွဲဘူး။ အားလုံးထပ်တူနီးပါးဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် တို့ဟာ မြောက်ဘက်စူးစူးမှာ တစ်ခုတည်းသော ကမ်းခြေဆီကို ဦးတည်သွားနေကြတယ်။ အဲဒါဟာ သရယမ်ပဲ”

ဘလဒ်ဒီထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။ သက်ပြင်းရှိုက်သံနှင့်အတူ မိမိဆီသို့ ဖြတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို သတိပြုမိသည်။ ဘလဒ်ဒီ၏ မျက်လုံးပြာ ကြီးများ ရီဝေနေကြဟန်ပင်။

“ငါ သရယမ်ကို မသွားချင်ဘူး ဒေါ်လ်ဆင်၊ အဲ သရယမ် ကမ်းခြေဆီ ပြန်မ ရောက်ချင်ဘူးဆိုရင် ပိုမှန်မယ်”

သူတို့ပြောနေသည့် သရယမ်ကမ်းခြေဆိုသော စကားလုံးကိုကြားဖူးသလိုလို ရှိနေသည်။ ထိုအမည်ကို တစ်နေရာရာမှ ကောင်းစွာကြားဖူး ရင်းနှီးဖူးနေသည်။ သို့သော် သဲသဲကွဲကွဲ မသိ။

“ငါတို့ပရင့်ဆက်စ်ကို တောင်ဘက်အရပ်ဆီ ပြန်လှည့်ရလိမ့်မယ်”

“ပင်လယ်ဘက်ကို ပြန်လှည့်မယ်လို့ ကက်ပတိန် ဆိုလိုပါသလား”

“ဒါပေါ့ ဒေါ်လ်ဆင်၊ သရယမ်ကို ရှောင်ဖို့အတွက် ပင်လယ်ကိုပဲ

ဦးတည်ရတော့မှာ ပေါ့”

“နောက် လေးဆယ့်ငါးရက်နဲ့ အရက်ခြောက်ဆယ်အတွင်း၊
မုတ်သုံလေပြင်းဟာ မကုန်မဆုံးနိုင် မုန်တိုင်းတွေနဲ့အတူ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ
ကျရောက်တော့မယ် ဆိုတာကို ကက်ပတိန် မေ့နေပြီထင်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ဒေါ်လ်ဆင်၊ မင်းစကားကို ရိုးရိုးသားသား ပြောစမ်း၊
မင်းလေသံနဲ့ အမူအရာတွေကို ငါမကြိုက်ဘူး။ ငါ့ကိုလဲ
ခါတိုင်းခေါ်သလိုဘလဒ်ဒီလို့ပဲခေါ်။ ကက်ပတိန် တို့ ဘာတို့ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။”

တစ်ချိန်လုံး လေးတွဲပျော့ညှံနေသော ဘလဒ်ဒီထံမှ ပထမဆုံးအကြိမ်
ဒေါသ သံကို ကြားရလေသည်။ ဤသို့သောအခါမျိုးတွင် ဘလဒ်ဒီသည် တကယ်ပင်
ကြောက်စရာ ကောင်းပေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ ဘလဒ်ဒီ”

“ဒါပဲ၊ ပရင့်ဆက်စ်ကို မုန်တိုင်းထဲ ထိုးသွင်းလိုက်တော့မှာလား၊ နောက်
နှစ်လ ကျော်ရင် ဖြစ်ပေါ်လာတော့မယ့်၊ မုန်တိုင်းကို ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်လုံး
ရှောင် ကွင်းခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သရယမ်းခြေနဲ့စာရင် မုန်တိုင်းကိုပဲ
ငါရွေးချယ်ချင်တယ်။ သရယမ် က တကယ့် မုန်တိုင်းထက်ပိုပြီး ကြီးကျယ်တဲ့
မုန်တိုင်းတစ်ခု ဖြစ်သွားမှာကို ငါစိုးရိမ် နေတယ် ဒေါ်လ်ဆင်”

“စဉ်းစားပါဦး ဘလဒ်ဒီ။ ဒီမုန်တိုင်းဟာ ကျွန်တော်တို့
အားလုံးကိုပင်လယ် အောက် ကြမ်းပြင်ကို ဆွဲခေါ်သွားမယ့် တကယ့်မုန်တိုင်းပါ
ကျွန်တော် တို့အားလုံး တစ် ယောက်မှ အသက်ရှင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြောက်ဘက်က
သရယမ် ကမ်းခြေ ကိုသွား ရင်ကျွန်တော် တို့အသက်ချမ်းသာမယ်”

“ဒေါ်လ်ဆင်၊ သရယမ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကို မင်းမေ့နေသလား”

လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံး ပုတ်လိုက်သလို ဘလဒ်ဒီ၏ အသံကြီး ဟိန်း၍ ထွက်လာ သည်။ ဒဏ်ရာသည်းသော သားကောင်ကြီး တစ်ကောင်အော်လိုက်သည့် အသံမျိုးနှင့် တူသည်။

“သရယမ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စကို မင်းမေ့နေသလား”

လှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံးပုတ်လိုက်သလို ဘလဒ်ဒီ၏ အသံကြီးဟိန်း၍ ထွက်လာ သည်။ ဒဏ်ရာသည်းသော သားကောင်ကြီးတစ်ကောင် အော်လိုက်သည့် အသံမျိုးနှင့် တူသည်။

“သရယမ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ၊ ဟုတ်လား ဘလဒ်ဒီ ဒါကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်မေ့ လို့ရမလဲ၊ ဘေဘီတစ်ယောက်လုံး”

“တိတ်စမ်း၊ လူမိုက်။ မင်း ပါးစပ်ပိတ်လိုက်စမ်း”

ဘာကိုအကြောင်းပြု၍ သူတို့နှစ်ယောက် သည်လောက်အထိ ပေါက်ကွဲပြင်း ထန်နေကြသလဲ။ အနားမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေသည့်တိုင် ဘာကိုမှနားမလည်။ သရယမ် ကမ်းခြေဆိုသော ဒေသဆီသို့ ဦးတည်သွားနေသည်။ နောက်တစ်လကြာလျှင် ထိုဒေသသို့ ရောက်မည်။ ဘလဒ်ဒီက မသွားချင်။ ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကို ပြန်လှည့်မည်ဟုဆိုသည်။ သို့သော် ပင်လယ်ပြင်မို့ ပြန်လှည့်လျှင် နောက်နှစ်လအလွန်ကျလာမည့် မုတ်သုံရာသီ၏ လေပြင်းမုန်တိုင်းများနှင့်တိုးမည်။ ထိုမုန်တိုင်းများထဲတွင် ပရင့်ဆက်စ်နစ်သွားမည်။ အားလုံးအသက်ဆုံးမည်။ ဘလဒ်ဒီကတော့ ပင်လယ်ထဲက တကယ့်မုန်တိုင်းကိုပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်သေးသည်။ သရယမ်ကမ်းခြေသို့မသွားချင်တဲ့။

သရယမ်ဆိုသော ဒေသသည် ဘယ်လောက်ထိများဆိုး ဆိုးရွားရွား အတိတ်ရှိနေ လေသနည်း။

“ဘလဒ်ဒီ”

လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ပြန်ကြည့်လိုက်သော သူ၏ မျက်လုံးများတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့နေသည့် သဏ္ဌာန်ပေါ်နေလေသည်။ အဘိုးကြီးကို သနားသွားသည်။ ဘလဒ်ဒီကို ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသော ပင်လယ်စားပြဗိုလ်ကြီးအဖြစ်မမြင်မိဘဲ မိမိအပေါ် အလွန်ချစ်ကြင်နာ သံယောဇဉ်ကြီးရှာသည့် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်အဘိုးကြီး တစ်ယောက် အဖြစ်သာ မြင်မိလေသည်။

စားပွဲကို ကွေ့လျှောက်ကာ ဘလဒ်ဒီ၏ ဘေးသို့ ဝင်ရပ်ရင်း သူ့ပခုံးကျယ်ကြီးကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည်။ အမြဲလိုလို စွင့်စွင့် မတ်နေတတ်သော ဘလဒ်ဒီ၏ ပခုံးသည် လျော့လျည်းတဲ့အိနေကြောင်း သတိထားမိသည်။

“ဘလဒ်ဒီ”

“ဘေဘီ”

ဝေရီ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း တိုးတိမ်စွာ ပြန်ထူးသည်။

“သရယမ်ဆိုတဲ့ ဒေသက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ဘလဒ်ဒီ၏ ပခုံး ဖျဉ်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်၏ အထိ အတွေ့မှတစ်ဆင့် သိသိသာသာကြီး ခံစားလိုက်ရလေသည်။

“ဘေဘီ၊ ဘလဒ်ဒီ ပါပါနေမကောင်းဘူး၊ အနားယူချင်တယ်၊ ပါပုကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

မေးခွန်းကို တမင်ရှောင်လွှဲမှန်း သိလိုက်သည်။ သို့သော် တကယ်ပင် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာ မှာ သွေးရောင်များ လျော့ကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ သမီး”

ပခုံးကို အသာရုပ်သည်။ ဆုပ်ထားသော လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

လေးကန် သော ခြေလှမ်းများဖြင့် စားပွဲ၏ တစ်ဖက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဒေါ်လ်ဆင် မှတ်တမ်းတွေ၊ မြေပုံတွေကို ပြန်သိမ်းပြီး ငါ့အခန်းထဲကို အခုလိုက်ခဲ့”

ဒေါ်လ်ဆင်ကို အမိန့်ပေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်လ်ဆင်က ပခုံး နှစ်ဖက်တွန့်ပြီး ပစ္စည်းများကို သိမ်းနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ အသက်ကင်းမဲ့ လွန်းလှသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ပစ္စည်းများသိမ်းပြီးနောက် ဒေါ်လ်ဆင်လည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်သွားသည်။ ကေဗင်ထဲတွင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘလဒ်ဒီ၏ အခန်းရှိရာ သင်္ဘော ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ လိုက်သွားမည်စိတ်ကူးပြီးမှ အဘိုးကြီးတကယ်နေမကောင်းသည် ကို သတိရပြီး မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကေဗင်ခန်း၏ ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာငေးမိသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ၊ လပေါင်းများစွာ၊ နေ့နေ့ညည တွေ့မြင်နေကျမြင်ကွင်း။ ဘယ်နေရာ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက်၊ ကောင်းကင်ပြာ၊ ပင်လယ်ပြာ၊ အပြာရောင် တပြန့်တပြော မြင်ကွင်း။

သရယမ်...သရယမ် ဟူသော စကားလုံးများက အတွေးထဲတွင် ပဲ့တင်မြည်နေကြ ချေသည်။

*

“အယ်လ်ဖရန်ဆို” ၏ အသက်ကို ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်ရှိ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အတိအကျမသိကြချေ။ အချို့က ရှစ်ဆယ်ကျော်ဟု ဆိုသည်။ အချို့က ကိုးဆယ့်ငါးနှစ် ဟုဆိုသည်။ အချို့ကတော့ “အဘိုးကြီး

အိုစာကျနေလို့ပါ။ ခုနစ်ဆယ်တောင်မပြည့် သေးပါဘူး” ဟုပြောကြသည်။

မည်သို့ရှိစေ အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် ပရင့်ဆက်စ်ပေါ်တွင်
အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်ကိုမူကား ငြင်းစရာမရှိ။ ပြီးတော့ အယ်လ်ဖွန်ဆို၏
သက်တမ်း သုံးပုံနှစ်ပုံမှာ ပင်လယ် ပြင်တွင် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ထိုအနက်မှ
ထက်ဝက်သော ကာလကိုပရင့်ဆက်စ် ပေါ်တွင် ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။
ထိုအချိုးအစားအတိုင်း တွက်ကြည့်လျှက်ပင် အယ်လ်ဖွန်ဆို ၏
ပရင့်ဆက်စ်သင်္ဘောသားဘဝသည် အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါးရှိခဲ့လေပြီ။

အယ်လ်ဖွန်ဆို ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ ကြွေးကြော်တတ်သည်။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြတွေထဲမှာ ငါဟာ
အသက်အကြီးဆုံးကွ” ဟူ၍ ။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း အယ်ဖွန်ဆိုသည် မူးမူးနှင့် ပြောတတ်ရှိသေးသည်။

“ဟေ့...အယ်လ်ဖွန်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ လောကမှာ
ဘုရားသခင်အလိုတော်အရ ပင်လယ်ဓားပြ လုပ်ဖို့ မွေးဖွားလာတဲ့ကောင်ကွ၊
နားလည်လား”

သူသည် ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ လောကမှာ
အပျော်ဆုံးလူဟုပင် ထင်စရာရှိသည်။ အရာခပ်သိမ်းသည် ပျော်စရာဖြစ်နေသည်ဟု
အယ်လ်ဖွန်ဆိုက ပြော သည်။ တိုက်ပွဲများတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးပေါင်းလည်း
မနည်းတော့။ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်ဖူးသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ သို့သော်
ဒဏ်ရာဖြင့် အိပ်ရာထဲလဲနေစဉ်မှာပင် “ကြည့် စမ်း၊ ဘုရားသခင်ပေးတဲ့
ဒီကိုယ်ခန္ဓာဟာ ဖန်ဆင်းထားတဲ့အတိုင်း တသမတ်တည်း ရှိနေ ရင်
ငြီးငွေ့စရာကြီးဖြစ်နေမှာ။ အခုတော့ ဒဏ်ရာလေး ဘာလေးရ ကိုယ်ထဲမှာ ရှိတဲ့
သွေးလေးဘာလေးထွက်လာတော့ ငြီးငွေ့စရာမကောင်းတော့ဘူး၊ အာရုံတစ်မျိုး
ပြောင်း သွားတယ်။ နာကျင်တယ်ဆိုတာကိုက ခါးသီးတဲ့ပျော်စရာ တစ်မျိုးပဲ” ဟု

ပြောတတ် သော အဘိုးကြီးပင်။

အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည် စကားပြော ကောင်းသူလည်း ဖြစ်သည်။
လေဆက်ကောင်းစွာ မမိတော့သော သူ့အသံတုန်တုန်ကြီးနှင့် တေးဆိုလိုက်လျှင်
သာယာနာပျော်ဖွယ် မကောင်း သော်လည်း ထူးခြားသော ဂီတသံ
ဖြစ်လာတတ်သည်။ အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ အရည်အချင်း တစ်ရပ်မှာ သူပြောလိုသော
စကားကို စကားအဖြစ်မပြောဘဲ စိတ်ကူးတည့်သလို၊ တေးစာ
သားအဖြစ်ကောက်ကာငင်ကာ၊ အသံနေ အသံထားဖြင့် ဆိုပြော ပြောတတ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ တေး (စကား)များသည်
သူဖြတ်သန်းခဲ့သော ပင်လယ်ဓားပြ အတွေ့အကြုံများပင် ဖြစ်လေသည်။
ကုန်သင်္ဘောများ၊ ဘုရင့်တပ်မတော် သင်္ဘောများနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရသော
တိုက်ပွဲများ အကြောင်းကို သူပြောပြီဆိုလျှင် နားထောင်၍ မငြီးဖြစ်လေသည်။
ပရင့်ဆက်စ်၏ အောင်ပွဲများအကြောင်းကို ပြောသော အခါတွင်
တက်ကြွစရာတေးများဖြစ်လာတတ်ပြီး ပရင့်ဆက်စ်အရေးမလှ ဖြစ်ရ သော ပွဲများ
အကြောင်းဆိုလျှင် ဝမ်းနည်းစရာထက်ရယ်စရာ ဖြစ်လာတတ်သည်။ ပင်လယ်
ဓားပြတွေ သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးကြပုံကို သူက ဟာသဖြစ်အောင် ပြောတတ်သည်။

တစ်ခုထူးခြားသည်ကား ထိုတိုက်ပွဲများအကြောင်းပြောတိုင်း
သူ့ကိုယ်တိုင်၏ စွန့်စားခန်းမှာ တစ်ခုတလေမှ မပါခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီ တုန်းက အယ်လ်ဖွန်ဆို ဘာလုပ်နေတုန်း” ဟု မေးလျှင်-

“ငါလား...ရေထဲဆင်း၊ ပွဲနောက်ပုန်းရင်း၊ တိုက်ပွဲကိုကြည့်နေတာပေါ့”

ဟုပြောင်ချော်ချော်ဖြေတတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ အယ်ဖွန်ဆိုကား....ပရင့်ဆက်စ်၏ သက်တော်ရှည်
နန်းရင်းဝန်ကြီး သဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။ သူ့မှာမကုန်နိုင်၊ မဆုံးနိုင်သော

ပင်လယ်ဓားပြ ဇာတ်လမ်း တွေအများကြီးရှိကြောင်း အားလုံးက
အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လည်း အယ်ဖွန်ဆိုသည်
ပရင့်ဆက်စ်အဖွဲ့သားများအတွက် ပကာသနီကျမ်းကြီး သဖွယ် ဖြစ် သည်။
ထိုပကာသနီကျမ်းကြီးကိုဘယ်နေရာလှန်လိုက် လှန်လိုက်၊ ကျသည့် စာမျက်နှာ
မှနေ၍ သိလိုသော အကြောင်းအရာကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အယ်ဖွန်ဆို ကိုယ်တိုင်
ကလည်း သူ့ဆီသို့ လိုလိုလားလား လာမေးမည့်သူ၊ စုံစမ်းမည့်သူ မည်သူ့ကိုမဆို
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာကြိုဆိုနေတတ်သည်။ ကြွယ်ဝစုံလင်လှသော
သူ့အတွေ့အကြုံများကို မမော တမ်း သူပြောနေနိုင်သည်။ ထိုသို့
မေးလာသူများရှိလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ဝိုင် အရက်ပြင်းပြင်းနှင့် ဧည့်ခံဦးမည်
ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သောအဘိုးကြီး အယ်လ်ဖွန်ဆို။

*

စင်စစ်မူ အယ်လ်ဖွန်ဆိုကို စိတ်ဝင်စားလှသည် မဟုတ်ချေ။
အထူးသဖြင့် သူ၏ အိုမင်းရွတ်တွအသွင်ကိုမကြည့်ချေ။ လေဆင်မမိသော
အသံတုန်တုန် ယင်ယင်ကိုလည်း နားဝင်မချို့။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီးစကားကြောရှည်
လှသည်ကိုလည်း သည်းမခံချင်တတ်။

သို့သော် ဤကိစ္စတွင် အယ်လ်ဖွန်ဆိုသည်သာ အသင့်တော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်နေ သည်။ မိမိသိချင်သော ဖြစ်ရပ်အလုံးစုံကို အယ်လ်ဖွန်ဆိုထံမှ တစ်ပါး
မည်သူ့ဆီကမှ အပြည့်အစုံ သိနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းနားလည်လာသည်။
လေကြောရှည်လှသော သူ့ စကားလုံးများကို သည်းခံနားထောင်ခြင်းအားဖြင့်
သိလိုသော အရာများကို ပါးနပ်စွာ မေး တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ပရင့်ဆက်စ်တစ်စင်းလုံး အိပ်မောကျချိန်ဝယ်

အယ်လ်ဖွန်ဆိုရှိတတ်သည့် နေရာသို့ တိတ်တဆိတ် ကူးလာခဲ့သည်။ စကားဝိုင်းတွင် အယ်လ်ဖွန်ဆိုနှင့် မိမိနှစ်ဦးတည်းမှအပ ဘယ်သူမှရှိမနေဖို့လိုသည်။

ရွက်ကြိုးများ အခွေလိုက်စုပုံထားသော ချောင်ထဲတွင် အဘိုးကြီးကို တွေ့ရ လေသည်။ ထိုနေရာကား အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ ညဉ့်နေရာဖြစ်သည်။ အယ်ဖွန်ဆိုသည် ဆေး တံရှည်ကြီးကို ကိုက်ဖွာရင်း ကြိုးပုံကြားထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်ထဲသို့ ခေါင်းကိုမှီ၍ ကောင်းကင်ကို ကြည့်နေလေသည်။

“အယ်လ်ဖွန်ဆို” ဟု တီးတိုးခေါ်လိုက်သည်။

လရောင်ရိပ်တွင် အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာမှာ မသဲမကွဲ။

“အယ်လ်ဖွန်ဆိုတဲ့ ငါ့ကိုခေါ်တဲ့ အသံပါလား၊

ဒီလောက်သာယာချိုအေးတဲ့ အသံ ဟာ ဘေဘီအသံပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘေဘီ မဟုတ်လား။ ညကြီး မင်းကြီး အချိန် မတော် ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ ကလေး။

“အယ်လ်ဖွန်ဆိုနဲ့ စကားပြောချင်လို့”

“စကားပြောချင်လို့ ဟုတ်လား။ အား...လောကမှာ

အကောင်းဆုံးအလုပ်ပဲ။ လာ...ထိုင် ဘေဘီ၊ အဲဒီ မှာ ကျုပ်ရဲ့အနွေးထည် ပုံထားတယ်၊ အဲဒီ ပေါ်တက်ထိုင်လိုက်။ ကြိုးထုံး တွေပေါ် ထိုင်ရင် ကလေးအသားတွေ ပွန်းပဲ့ကုန်မယ်။ အင်း...နူးညံ့လှပတဲ့သူများ တယ်လဲ အနေအထိုင်ရှားပါးသကဲ့... ထိုင်...ထိုင်...ဘေဘီ”

ဘာမှ မမေးရခင်ကတည်းက အဘိုးကြီး စကားကြောရှည်သည်ကို သည်းမခံ ချင်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် စိတ်ရှည်ရှည်ထားရတော့မည်သာ။

“ဆိုစမ်း....ဘေဘီ၊ ပကာသနီကျမ်းကြီးကို ဘယ်စာမျက်နှာမှာ လှန်ချင်သလဲ၊ မေးချင်တာမေး၊ ဟား ဟား”

အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ရယ်သည်။ ရယ်သောအခါ သူ့အသံ တုန်တုန်မှာ ပို၍ နား ဝင်မချို့စရာ ဖြစ်လေသည်။

“အယ်လ်ဖွန်ဆို၊ ပင်လယ်ဓားပြဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“အိုး...ဘုရားသခင်၊ ကက်ပတိန် ဘလန်ရဲ့သမီးက လောကမှာ အထူးဆန်းဆုံး စကားကိုဆိုနေပါကလား။ ပင်လယ်ဓားပြဆိုတာဘာလဲတဲ့။ အင်း... တခြားလူမေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘေဘီက မေးတာဆိုတော့ ဒါအကြောင်းရှိလို့မေးတာ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီကလေး ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့များ မေးတာပါလိမ့်”

“ကျွန်မမေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါ အယ်ဖွန်ဆို”

“ကောင်းပြီလေ၊ ပကာသနီကျမ်းကြီးပေပဲ။ အမေးရှိရင် အဖြေရှိရမပေါ့။ အား... ပင်လယ်ဓားပြဆိုတာ လောကမှာ အလွတ်လပ်ဆုံး၊ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အရက် စက်ဆုံး မကောင်းမှုပဲ ကလေး”

“ဒါဖြင့် ...”

“နေဦးလေ၊ ကျုပ်စကားမဆုံးသေးဘူး။ အဲဒီ မကောင်းမှုဟာနိုင်ငံတစ်ခုခု၊ ဘုရင် တစ်ပါးပါး၊ လူမျိုးတစ်မျိုးမျိုးကိုသာဆန့်ကျင်တာမဟုတ်ဘူး၊ လူ့လောက တစ်ခုလုံးနဲ့ ဆန့်ကျင် တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပဲ။ ကိုင်း... အဖြေဆုံးပြီ၊ ပြောစရာရှိတာဆက်ပြော”

“လူ့လောကတစ်ခုလုံးနဲ့ဆန့်ကျင်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြစ်တဲ့ မကောင်းမှုကို အယ်ဖွန်ဆိုတို့၊ ဘလဒ်ဒီတို့၊ အို...ကျွန်မအပါအဝင် ဒီ ပရင့်ဆင်ကီစ်အဖွဲ့ သားတွေက ဘာလို့လုပ်နေကြတာလဲ။ ကုန်းပေါ်တက်ပြီး အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရင်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါမှ မဟုတ် ပင်လယ်ထဲမှာပဲ တခြားကုန်ကူးတဲ့ သင်္ဘောတွေလို အလုပ်လုပ်ရင် မဖြစ်ဘူးလား အယ်လ်ဖွန်ဆို”

“ဟာဟ ...တယ်လဲ ကျတဲ့မေးခွန်း။ တခြား အလုပ်တဲ့၊ ဪ... ”

ဘေဘီ...ဘေဘီ၊ ကလေးက ငယ်သေးတာကိုး၊ အင်းလေ...ငယ်တဲ့သူ သူကိုလဲ ငယ်တဲ့အလျောက် ပြောပြရ တော့မှပေါ့၊ ဒီလိုဘေဘီ...”

အဘိုးကြီးက ဆေးတစ်စုံ ထပ်ဖြည့်သည်။တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေရလေသည်။

“ကလေးပြောသလို ကုန်းပေါ်တက်ပြီး တခြားအလုပ်တစ်ခုခု သို့မဟုတ် ပင်လယ် ထဲမှာ ကုန်သင်္ဘောကူးတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ကျုပ်တို့ လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်သူက အခွင့်ပြု မှာလဲကလေး။ ကျုပ်တို့ ကုန်းပေါ်တက်ပြီ ဆိုကြပါစို့။ ကုန်းပေါ်မှာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးပါးက ကျုပ်တို့ကို သူ့စစ်တပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်လုယက်လိမ့်မယ်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ကုန်ကူးတယ်ဆိုရင်လဲ တခြားပင်လယ်ဓားပြ သင်္ဘောတွေက ကျုပ်တို့ရဲ့သင်္ဘောကို တိုက်ခိုက် လုယက်လိမ့်မယ်”

“အယ်လ်ဖွန်ဆိုပြောဆိုပုံက ကုန်းပေါ်မှာကော၊ ရေပြင်မှာကော တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လုယက်တိုက်ခိုက်နေကြတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေပါလား”

“ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတာကလား ကလေး။ ကိုင်း ဒီပရင့်ဆက်စ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ပင်လယ် ဓားပြတွေကို ကြည့်စမ်း။ ကက်ပတိန်ဘလန်ကစပြီး ဟိုးစားပွဲထိုးကောင် ပိုးဟပ်ဖြူလေး အထိ စစ်ဆေးကြည့်စမ်း။ သူတို့ပင်လယ်ဓားပြ ဖြစ်လာကြတာဟာ ကုန်းပေါ်က လူတွေနဲ့ ရေထဲကလူတွေ အားလုံးက ဖန်တီးပေးလိုက်တာချည်းပဲ။ ကလေးရယ်...ဒီမှာ၊ လောကကြီး ဟာ လူနှစ်မျိုးပဲရှိပါတယ်။ တိုက်ခိုက်လုယက်သူနဲ့ တိုက်ခိုက်လုယက်ခံရတဲ့သူ၊ ဒါပဲ”

“အယ်လ်ဖွန်ဆိုကကော”

“ကျုပ်...ဟား ဟား ကျုပ်လဲ ဘာကောင်မို့လဲ၊ စပိန်ကောင်တွေက

ကျုပ်ရဲ့မိသားစု အားလုံးကိုသတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ ကိုးနှစ်လုံးလုံး ကျွန်ုပ်တို့ ခဲ့တယ်။ အနှိပ်စက်အမျိုးမျိုး ခံခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ စပိန်သင်္ဘော မာလိန်မှူး ကို သတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲထွက်ပြေး၊ ပေါ်တူဂီပင်လယ်ဓားပြသင်္ဘောတွေမှာ တစ်စင်းပြီး တစ် စင်း ဝင်အလုပ်လုပ်၊ ဟော အခုတော့ ပရင့်ဆက်စ်မှာ ကျုပ်ဘဝ အခြေခိုင်သွားပြီ”

“အယ်ဖွန်ဆို ပြောသလိုဆိုရင် ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေကြတာပေါ့”

“အား အမှန်ဆုံး စကားပဲ။ အဲဒီ တိုက်ပွဲကြီးထဲမှာ အလွတ်လပ်ဆုံး၊ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး၊ အစွန့်စားရဆုံး၊ စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံး ဘဝကတော့ ပင်လယ်ဓားပြဘဝပဲ ကလေးရေ”

မေးချင်သောမေးခွန်းအတွက် လုံလောက်သော နိဒါန်းကို ရပြီဟု စိတ်မှာ မှတ်ထားလိုက်သည်။ လေကြောရှည်သော အဘိုးကြီးသည် မိမိ၏ အမေးစကားထဲသို့ လိုက်ပါ တွယ်ငြိလာပေပြီ။

“ကိုင်း အဲဒါ ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်မထပ်မေးချင်တာက”

“မေးချင်တာ ဟုတ်လား၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ လောကကြီးမှာ လူတစ် ယောက်ကမေး၊ လူတစ်ယောက်ကဖြေ။ အဲဒါလောက် အပြစ်ကင်းတဲ့အလုပ် မရှိတော့ဘူး။ မေး မေးစမ်း ဘောဘီ”

“အယ်လ်ဖွန်ဆို ဘယ်တိုင်းပြည်တွေကို ရောက်ဖူးသလဲ”

“အား အများကြီးပေါ့။ စပိန်၊ ဒတ်ချ်၊ ဖရန်စစ်၊ အင်္ဂလန်ကျွန်း၊ ကမ်းခြေတွေ၊ မြို့တွေ အများကြီး ရောက်ခဲ့ဖူးတာပေါ့”

“အဲဒီ နေရာတွေအနက်မှာ တစ်ခုတလေမှ တိုက်ခိုက်လုယက်တာ ကင်းမဲ့တာ မရှိဘူးလား၊ အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ဒေသလေ”

“တိုက်ပွဲကင်းတဲ့ဒေသ၊ အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ ဒေသ။ ဟုတ်လား...

မရှိဘူး ကလေး။ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ စပိန်ဟာအဆိုးဆုံးပေါ့။ ပေါ်တူဂီလည်း
မကောင်းပါဘူးလေ။ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ပြောရတာ ၊ ပေါ်တူဂီဆိုရင်”

“ထားပါတော့ အယ်လ်ဖွန်ဆို၊ ကျွန်မထပ်သိချင်တာက၊

ဒီပင်လယ်ပြင်ရဲ့တစ်နေရာ ရာမှာ ရှိနေမယ့် ကမ်းခြေဒေသတစ်ခု၊ တိုင်းပြည်တစ်ခု
ဆိုပါတော့။ အဲဒီ ဒေသတစ်ခု တလေများ၊ တိုက်ခိုက်လုယက်ခြင်းကင်းတဲ့
ဒေသမျိုးမရှိနိုင်ဘူးလား”

“မရှိနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်လောင်းရဲတယ်။ အဲဒီ လို ဒေသမျိုးများ ရှိနေရင်

အယ်လ်ဖွန်ဆို ဟာ သူ့အမြတ်နိုးဆုံးဖြစ်တဲ့ ပင်လယ်ဓားပြဘဝကို
စွန့်လွှတ်လိုက်မယ်လို့ လောင်းကြေး ထပ်ရဲတယ်”

“ဒီမှာ အယ်လ်ဖွန်ဆို”

အကြောပြိုင်းပြိုင်း လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း ရှေ့သို့တိုးမိသည်။

“ကျွန်မ ဒေသတစ်ခုရဲ့ အမည်ကိုပြောပြမယ်။ အဲဒီ ဒေသဟာ

အေးချမ်းငြိမ်သက် သလား၊ တိုက်ပွဲတွေချည်း ရှိနေသလား၊ အယ်ဖွန်ဆို
စဉ်းစားပြီးဖြေစမ်းပါ”

“ပြောပါလေ”

“သရယမ်”

“ဘာတဲ့ ထပ်ပြောစမ်း”

“သရယမ်”

အဘိုးကြီး အသံထွက်မလာ။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်နေသည်ကို

ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် သရယမ်ဟူသော အမည်ကို ထပ်ကာ တလဲလဲ
ရေရွတ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

“စဉ်းစားလို့ရလား အယ်လ်ဖရန်ဆို”

“သရယမ်တဲ့။ နေစမ်းပါဦး၊ ဒီနာမည်ကို ငါရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေတာပါ။ ဘယ်နေရာ မှာ ကြားဖူးတာပါလိမ့်၊ တေးတစ်ပုဒ်ထဲမှာလား။”

အဘိုးကြီးကောင်းစွာ စဉ်းစားနိုင်ရန်
တိတ်ဆိတ်စွာစောင့်နေလိုက်သည်။

“သရယမ်၊ သရယမ်...အိုး...ဘုရားသခင်၊ ကြည့်စမ်း။ ငါ့မှတ်ဉာဏ်တွေ
ကျောက်စူးနဲ့ ချည်ပြီး၊ ပင်လယ်အောက် မြှုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းတော့တယ်။
ဒီလောက်ထိများ နှေးကွေးရတယ်လို့”

“အယ်လ်ဖရန်ဆို မမှတ်မိတော့ဘူး မဟုတ်လား။”

“ပကာသနီကျမ်းကြီး ဆိုတဲ့ဘွဲ့ကိုပင်လယ်ထဲ ပစ်ချရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့။
အယ်လ်ဖရန်ဆို ဆိုတဲ့နာမည်ကိုလဲ ငါးမန်းစာကျွေးပစ်ရုံရှိတော့တာပေါ့”

“ကျွန်မ မေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါ အဘိုးကြီး။”

“ဟား ဟား ...ဖြေမလို့ပဲလေ”

“အယ်လ်ဖရန်ဆို...ဒါ ...ဒါဖြင့် အဲဒီ နေရာကို မှတ်မိပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

“ဘေဘီ ၊ အိုမင်း ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်တဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို
အဲဒီ လောက် ဆွဲယမ်းလှုပ်ခါနေရင် ဒီနေရာမှာပဲ အရိုးတွေဖျစ်ဖျစ်မြည်ပြီး
ကျိုးကြေကုန်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်အသက်မရှူနိုင်တော့ဘူး၊ လွှတ်ပါဦး။”

“အို... ကျွန်မ သိပ်စိတ်အားထက်သန်သွားလို့ပါ အယ်လ်ဖရန်ဆို”

အယ်လ်ဖရန်ဆိုသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြင်ထိုင်ရင်း ခေါင်းကို အထက်မော့ကာ
အသက်ရှူနေသည်။ တကယ်လည်း အသက်ရှူကျပ်သွားပုံရသည်။

“နားထောင်ဘေဘီ။ သရယမ်ဆိုတဲ့ ဒေသဟာ အခုကျုပ်တို့ သဘော

ဦးတည် ရွက်လွင့်နေတဲ့ မြောက်ဘက်စူးစူးမှာရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ကျုပ် ပရင့်ဆက်စ်နဲ့ ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ပြီ အယ်လ်ဖွန်ဆို၊ အဲဒီ သရယမ်ဟာ ဘယ်လိုနေသလဲ”

“သရယမ်ဟာ အင်း”

အဘိုးကြီး မျက်စိမှိတ်၍ စဉ်းစားပြန်သည်။

“ပင်လယ်ဝကို ဖြတ်ကျော်ပြီးတဲ့နောက်မှာ အလွန်လှတဲ့ မြစ်ကျဉ်းတစ်ခုအတိုင်း ဝင်သွားရတယ်။ ပြန့်ပြူးတဲ့ သောင်ခုံတွေကို လွန်သွားပြီးရင် အပြိုင်းအရိုင်းထနေတဲ့ ဓနိတောကြီးတွေ ရှိတယ်။ အင်း....ဟုတ်တယ်၊ သရယမ် အလွန်လှတဲ့ ဒေသပဲ”

အယ်ဖွန်ဆိုက ရိုးရိုးစကားပြောနေသည်မှန်သော်လည်း အလွန်ကြွယ်ဝသော တေးလင်္ကာရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်နေရသလို ညွတ်နူးလာလေသည်။

“ဓနိတောကြီးတွေကို လွန်သွားပြီးရင် အင်း...နေပါဦး၊ ပြန့်ပြောတဲ့ ကမ်းပါး ဆင်ခြေလျှောတွေ ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကမ်းရိုးပေါ်မှာ အုန်းပင်တွေက ထိုးထွက်နေတယ်၊ မြစ်ဆိပ်နဲ့ကမ်းကြားမှာ သောင်ခုံတွေရှိတယ်။ သောင်ခုံတွေ ပေါ်မှာ စိုက်ခင်းတွေနဲ့ စိမ်းစိုလို့”

“ရွာတွေ ရှိလားအယ်လ်ဖွန်ဆို၊ ရွာတွေ”

“ရွာတွေ၊ အို...ရှိတာပေါ့။ တံငါရွာလေးတွေလေ ။ သောင်ခုံမှာ ပိုက်လှမ်းထားတဲ့ စင်တွေ၊ ငါးလှမ်းထားတဲ့ စင်တွေအများကြီးပေါ့”

“စစ်တပ်တွေကောဟင်”

“စစ်တပ်၊ ဟင့်အင်း မရှိဘူး၊ မြို့ရိုးတွေ၊ ရဲတိုက်တွေမရှိဘူး၊ အမြောက်တွေ သေနတ်တွေလဲ မရှိဘူး”

“ဒါ ဒါဖြင့် သရယမ်ဟာ အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ ဒေသပေါ့ အယ်လ်ဖွန်ဆို”

“အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ ဒေသဟုတ်တယ်။ အို...မဟုတ်ဘူး၊

မဟုတ်သေးဘူး၊ အဲဒီ မှာ တိုက်ပွဲဖြစ်သေးတာပေါ့”

“တိုက်ပွဲဖြစ်တယ် ဟုတ်လား။ တံငါရွာလေးတွေရှိတဲ့ သရယမ်မှာ ဘယ်သူတွေက တိုက်ပွဲဖြစ်အောင် လုပ်ကြသလဲ အယ်လ်ဖွန်ဆို”

အဘိုးကြီးထံမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုတွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့နေရာပြင်ထိုင်သည်။ စူးရှစွာ ကြည့်သည်။ လရောင်ရိပ်တွင် အယ်လ်ဖွန်ဆို၏ မျက်လုံးများ တောက်ပြောင်နေသည်။ အရည်လွဲနေသလို ထင်ရသည်။

“အေးချမ်းတဲ့ ဒီဒေသလေးမှာတိုက်ပွဲဖြစ်အောင် လုပ်ကြတဲ့သူတွေက တခြား ဟုတ်ပါရိုးလား ဘေဘီ။ ဂိုဝါ ဘုရင်ခံချုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်စစ်တပ်တစ်တပ်ပေါ့”

“အဲဒီ ကိုယ်ရံတော်စစ်တပ်က ဂိုဝါကနေပြီး ပင်လယ်ကိုဖြတ်၊ ပြီးတော့ ဒီဒေသ ကိုလာပြီး တံငါရွာကလေးတွေကို တိုက်သတဲ့လားဟင်”

“စစ်တပ်နဲ့ တံငါရွာ တိုက်ပွဲဖြစ်ကြတာမဟုတ်ဘူး ဘေဘီ။

အိုဘုရားသခင်၊ ငါဖြေဖူးခဲ့သမျှမေးခွန်းထဲမှာဒီမေးခွန်းဟာအခက်ဆုံးပါလား။

ငယ်ရွယ်လှပတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ မေးခွန်းဟာ

ဒီလောက်ထိကြီးကျယ်လိမ့် မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့မိပါ လား။”

“အယ်လ်ဖွန်ဆို ကျွန်မမေးနေတယ်လေ”

“ပြောပါမယ် ဘေဘီ၊ ကျုပ်မပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ နှုတ်က

မပြောချင်ပေမယ့် ဟောဒီ ရင်ဘတ်ထဲက ပြောဖို့တိုက်တွန်းနေပြီ။

ဂိုဝါဘုရင်ခံရဲ့ကိုယ်ရံတော်တပ်နဲ့ တိုက်ခိုက်သူတွေက တခြားမဟုတ်ဘူး၊

ပရင့်ဆက်စ်ပဲ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကလေးရေ၊ မင်းရဲ့ဘလဒ်ဒီပါပါ အမှူးပြုတဲ့ ပရင့်ဆက်စ် ပင်လယ် ဓားပြတွေပဲ”

ထပ်မေးစရာမလိုတော့။ ဝမ်းဗိုက်ပေါက်သွားသော သင်္ဘောခန်းထဲသို့ ရေများ တရကြမ်း ကျလာသည့်နှယ် အဘိုးကြီး အယ်ဖွန်ဆို၏ နှုတ်မှစကားလုံးများ တသွင်သွင် ထွက်ကျလာလေသည်။

ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူး စတီပင်။ ဘလဒ်ဒီနှင့် ဟယ်လင်။ အရှေ့အိန္ဒိယမှသယ် လာသော ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များကိုတိတ်တဆိတ် လက်ပြောင်းယူသည့် စတီပင်၏ အစီအစဉ်။ ထို့နောက်တိုက်ပွဲ။ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော တံငါရွာလေး။

အခြားမဲ့မှု၌ ကား...

လရောင်နှင့် ပင်လယ်ပြင်သည်အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်သွားသည်။

ပရင့်ဆက်စ်ကိုပထမဆုံးအကြိမ်မုန်းတီးသွားသည်။

ဘလဒ်ဒီ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော အသွင်ကို နားလည်လိုက်သည်။

ဝိုးတဝါး အတွေးထဲတွင် မီးတောက်များကို မြင်ယောင်နေသည်။

ဂျွဲချုံတံပိုးမှုတ်နေသည့် မုတ်ဆိတ်ဖွားဖွား လူကြီးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။ တံပိုးသံ သည် ဝေးလံသော တစ်နေရာဆီမှ သဲ့သဲ့ယဲ့ယဲ့ ပျံလာသယောင်။

မိမိ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးအိမ်များနှင့်ဆံပင်များ။

ပရင့်ဆက်စ်ပင်လယ်ဓားပြ တို့၏ မျက်လုံးပြာများ၊ ရွှေရောင်ငွေရောင်ဆံပင်များ။

ဘလဒ်ဒီသည် အဝေးကွာဆုံးသို့ ရွေ့လျားကာ သေးငယ်သွားသည်။

ဆုံးစမဲ့ ပင်လယ်ပြာသည် ညှို့ယူဖမ်းစားအားကြီးလှသော

အကျဉ်းထောင်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

ပါးပြင်နှစ်ဖက် ပူနွေးသွားသည်ကို သိလိုက်သည်။

ဆိုနစ်သည်းထန်ငိုကြွေးပြီးသည့်နောက်တွင် တစ်ကိုယ်လုံးသည်
ပင်လယ်ပြင် ထဲသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ရင်ထဲတွင် ဗလာဟင်းလင်း။
နတ္ထိအဖြစ်ကို တနင့်တပိုးခံစားရသော နှလုံးသည် ကျယ်လောင် မြည်ဟည်းနေမည်။
တစ်စုံတစ်ခုကို တောင်းဆိုနေသည့် အသံဖြစ်သည်။

မိမိသည် တစ်လောကလုံးနှင့် မသက်ဆိုင်တော့။

လောကအပြင်သို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ရွေ့လျားသွားသည်။

တစ်နေရာဆီသို့ပျံသန်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

ထိုနေရာတွင် ‘သရယမ်’ဆိုသော
ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာလေးတစ်ရွာရှိသည်။

*